

ŽÁDNÁ CHVÍLE
NENÍ POSLEDNÍ

PETR HETEŠA

BROKILON

Petr Heteša

**ŽÁDNÁ CHVÍLE
NENÍ POSLEDNÍ**

Copyright © 2018 by Petr Heteša

Cover © 2018 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-410-9

ISBN PDF: 978-80-7456-411-6

ISBN epub: 978-80-7456-412-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-413-0

Petr Heteša

Žádná chvíle není poslední

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Pozůstalost

1.

Bylo dvacet minut po desáté hodině večerní a Ingrid Lancyová zůstala v osmém, posledním patře administrativní budovy Logitrans sama. Pozhasínala všechna světla ve velkoprostorové kanceláři a ta se ponořila do slabého naoranžovělého přísvitu, který přes prosklenou fasádu vrhalo dovnitř noční nasvětlené Baltimore.

Pak vzala mobil a zavolala dolů těm dvěma u centrálního pultu ochrany, že zhasla světla, ale zůstává pořád v kanceláři a má zapnutou jenom lampičku u monitoru. Bylo dobré, aby to věděli, protože jinak by jim bylo divné, kdyby se jim na pultu objevilo celé zhasnuté podlaží a zároveň její aktivní čip v něm. Určitě by jeden z nich šel zkontrolovat, jestli se jí něco nestalo.

Pak mezi stoly s počítači, kopírkami a plotry přešla k celoprosklené stěně a s rukama v kapsách hleděla na panoráma nočního města, které připomínalo spíš scénu z virtuální hry než skutečné město. Cizí, neznámá planeta posázená divoce

zářícími drahokamy, z nichž každý měl jinou barvu a jejichž svit se vzájemně přebíjel.

Znovu mrkla na mobil. Michael už měl pět minut zpoždění. Byla nervózní a nedočkavá. Chtěla už, aby se to stalo. Aby už tady byl. Protože to čekání ji uvnitř doslova rozkládalo. Na jednu stranu radost a lačné očekávání, na druhou šířavý pocit viny, protože to ještě nikdy neudělala. Ještě nikdy Franka nepodvedla. A ještě před měsícem by jí vůbec nepřišlo na mysl, že by něco takového mohla udělat.

Konečně zaslechla slabé zatukání na sklo dveří. Šla mu otevřít svojí kartou, protože byli domluvení, že on tu svou nechá na stole o dvě podlaží níž, aby v monitorovacím systému firmy nezůstal žádný důkaz. Tohle všechno musela domýšlet ona. Michael byl v tomhle daleko bezstarostnější. Pneumatický systém slabě zasyčel a dveře se otevřely.

Padli si do náruče a asi minutu strávili vášnivým líbáním. Teprve potom Ingrid napadlo vtáhnout ho dovnitř, aby se dveře konečně mohly zavřít. Opřel si ji o první kopírku a znovu ji začal líbat, přičemž mu ruce automaticky vklouzly pod její halenku. Podprsenku si sundala už před půl hodinou. Cítila jeho ruce na svých ňadrech, jeho jazyk ve svých ústech a zalévala ji opojná vlna rozkoše. Rozepnula mu pásek a sáhla do kalhot. Překvapilo ji, že už má vlhké slipy a erekci. Stiskla jeho penis a cítila, jak se mu slabě podlomila kolena. Začal jí chvějícími, nedočkavými prsty rozepínat knoflíčky halenky.

„Počkej, půjdeme radši dozadu k šatnám,“ zašeptala.

Políbil ji a řekl: „Tak jo. A pustíš mě?“

Teprve pak si uvědomila, že má jeho penis pořád v ruce. „Nerada, ale jo.“

Vzal ji za ruku a přecházeli mezi stoly do zadní části velké kanceláře. Byli asi v polovině, když se pod nimi slabě zachvěla podlaha. Oba se zastavili.

„Cítilas to taky?“

„Jo.“

„Co to bylo?“

„Co já vím? Možná jsme oba tak vzrušení, že už cítíme, i když dole projede metro,“ řekla a táhla ho dál.

Po dalších dvou krocích už to ale na metro svést nešlo. Zcela zřetelný otřes, který rozcinkal skleničky na policích.

„To je zemětřesení, nebo co?“ podíval se na ni vyděšeně Michael.

Další otřes. Ingrid ho pustila a bezradně se rozhlédla kolem. Další otřes, tentokrát už tak silný, že ze dvou stolů shodil monitory. Příčka mezi kanceláří a chodbou praskla a část skleněných střepech se vysypala na koberec. Podlaha pod jejich nohama vibrovala a na stropě se začaly tvořit klikaté trhliny, které se rozlézaly, jako by byly živé. Nabíraly na tloušťce a po chvíli se ze spár začal drolit beton.

„Co to kurva je?“ zařval Michael.

Ingrid přeběhla k prosklené stěně a zadívala se na město. Tam ale bylo všechno v pořádku. Všechna světla svítla, žádné budovy nepadaly. Tři centimetry tlusté sklo před jejím obličejem najednou prasklo. S výkřikem uskočila od okna a v dalším okamžiku se dvoumetrová tabule vysypala úplně celá. Část dovnitř, část ven na ulici. Ze stropu začaly padat zářivky. Trhliny už byly tak velké, že obnažily armovací výztuž, která se už také začínala deformovat.

Chtěla se vrhnout k Michaelovi, ale do cesty jí ze stropu spadla klimatizační jednotka, před kterou stačila uskočit až na poslední chvíli. Stoly, kopírky, skříně, registry, počítače a monitory se najednou začaly deformovat, jako by byly z plastelíny.

Tohle musí být halucinace, blesklo jí hlavou. Tohle přece není možné. Strop praskl a začaly se z něj oddělovat kusy betonu.

Nedopadaly ovšem až na podlahu, ale vířily ve zběsilém víru nad stoly. Zaječela.

Zahlédla Michaelovu siluetu, bezradně se potácející mezi převrácenými stoly, které už ani stoly nebyly. Byly z nich divné beztvaré cákance levitující prostorem. A ani postava Michaela už nebyl Michael. Byla dvakrát delší a dosahovala až ke stropu, jako by byla gumová a nějaká šílená síla ji natáhla. Ve vnitřnostech ucítila divný tlak. Natáhla před sebe ruku a uviděla, že má všechny prsty srostlé. Už to nebyla dlaň s prsty, ale jakási ploutev. A hned potom se jí celá ruka začala protahovat jako žvýkačka. A pak se jí v lokti oddělila. Přetrhla se. Bolest ale necítila. Zdeformovaný fragment ruky začal stoupat ke stropu a potom se sroloval a vcucával sám do sebe. Michael už byl celý proměněný v beztvarou hmotu, která vstřebávala sama sebe. Ingrid ječela.

Ječela i ve chvíli, kdy se její hlava oddělila od těla a oči vyplavaly z očních důlků do prostoru zdeformované kanceláře.

2.

Situace nevypadala dobře. Na monitoru před sebou jsem měl rozcapené ženské nohy s tím vším, co mezi nimi obvykle bývá, a na zátylku cítil chladnou hlaveň pistole. Ráži jsem ani neodhadoval, protože z takové blízkosti to je stejně jedno. Dvaadvacítká nadělá stejnou paseku jako pětáctýřicítká.

„Jen klid!“ řekl jsem pomalu a hodně tichým hlasem, abych toho, kdo ji drží, zbytečně nerozhodil.

Sedmdesátiletý pán může mít nervy v hajzlu a pak stačí málo. Neřekl nic a tutově hleděl taky na ten monitor, jehož vizuální obsah jeho mozek asi pořád odmítal strávit.

„Já vám říkal, abyste mě nechal v klidu pracovat a dal si zatím vedle dvojku vína,“ upozornil jsem ho co neklidnějším hlasem.

Tohle říkám klientům vždycky, poučený předešlými katastrofami, ale nevšiml jsem si, kdy se vrátil zpátky do pracovní. Byl jsem sám tak zaujatý obsahem, že jsem prostě starého pána přeslechl. To určitě ten pitomý koberec na podlaze a papuce, které měl na nohou.

Pořád nic neříkal a držel hlaveň pistole na mém krku.

„Možná to není vaše paní,“ hodil jsem záchranný kruh.

„Nekecej, debile. Ta dvě mateřská znamínka na vnitřní straně levýho stehna ještě poznám.“

Můj záchranný kruh se beznadějně potopil v rozbouřeném oceánu.

Už když jsem do toho bytu vstupoval, padla na mě divná tíseň. Možná i předtucha. Připomínal totiž tak trochu Draculův hrad. Čistá gotika. Těžké temně modré závěsy zakrývaly tři čtvrtiny oken a nevelkými pruhy mezi nimi dopadalo do pokoje světlo tak akorát pro uměleckou fotografii na téma deprese. Starý masivní nábytek z téměř černého ebenového dřeva stál většinou na nohách vymodelovaných do tygrích tlap s drápy, nebo supích pařátů. Možná romantismus devatenáctého století? Temně karmínový perský koberec byl na okrajích roztřepený, jako by zažil perské války. Ve dvanáctiramenném litinovém lustru sice nebyly černé svíce (byly nahrazeny xenonovými výbojkami), ale přesto by se hodil spíš do bytu vymítače ďábla než majitele prosperující firmy. Kde sakra vůbec ten magor vzal pistoli?

„Posuň to nahoru... Vidím, že je nad tím nějaký text,“ zaslechl jsem za sebou a tlak hlavně na můj zátylek zesílil.

Do hajzlu. Tajně jsem doufal, že usnul. Ťukl jsem na postranní lištu a stránka se posunula nahoru, čímž mé šance na přežití klesly ještě víc. Skoro k nule.

Baltimore a okolí: Chceš ochutnat sex se zralou vdanou paničkou??? Je tu pro tebe od 14. 7. do 10. 8., kdy bude starý samec

mimo Státy. Jsem sympatická šestatřicítka, nahoře (i dole) dobře vyvinutá a mám zájem pouze o mladé sympatické zajíčky, max. do 25 let, s velkou chutí na sex. Můžeš s sebou vzít i kamaráda, jestli chcete vyzkoušet trojku. Už se těším na vaše ocásky a čumáčky mezi svýma tlapičkama. Liška Nedočkavá.

Buď to četl třikrát, nebo měl se čtením potíže. Cítil jsem, jak se studený kov na mém krku mírně zachvěl. Možná ho sklátí infarkt dřív, než to stačí zmáčknout.

„Co to znamená ten *Profil* nalevo?“ zeptal se, když už ten inzerát musel znát nazpaměť.

„Nevím... Možná datový profil serveru,“ snažil jsem se z toho vymanévrovat.

„Tak na to klepni.“

Do prdele. Bylo mi jasné, že jestli mé šance byly doteď těsně nad nulou, po tomhle odklepnutí se ocitnou pod ní.

„Tak dělej,“ zvýšil znovu tlak hlavně pistole na můj krk.

Odklepl jsem *Profil*.

Mé preference: mladé samčí maso (panic je výhra v loterii), sexy prádlo, svazování, oboustranný orální sex, sperma – speciálně spermatická obličejová maska, pouta, piss a další.

Učil se to asi zase nazpaměť, protože následující dvě minuty bylo naprosté ticho, rušené jen jeho sípavým dechem.

„Zmiz,“ zasyčel potom.

Pomalů jsem otočil hlavu. Byl to glock třiadvacítka.

„Nečum a zmiz, kurva!“ zaječel.

Zvrásněný obličej měl rudý, jako by ho právě vytáhli z vařícího kotle. Vysunul jsem z mechaniky dešifrovací procesor se softwarovým otvírákem, odpojil externí disk s analyzátozem síťových struktur a mapovacím softwarem a hodil to všechno do tašky. Pak jsem ještě vytáhl z náprsní kapsy vizitku, hrábl jsem po propisce a na druhou stranu k číslu účtu napsal *500 dolarů*. Nechal jsem ji na stole před monitorem a opatrně vstal (když

vás někdo ohrožuje pistolí, žádné prudké pohyby, učili nás na akademii). Podíval jsem se na zdrceného starého pána (teď už mu ruka s pistolí visela volně podél těla, a kdybych do něj drbnul, možná by mu i vypadla) a prošel kolem něj do předsíně. Nešel za mnou. Otevřel jsem si dveře sám a vypadl na chodbu.

3.

Blue Moon Cafe bylo vklíněno mezi uličky Aliceana a Caroline a jeho zvláštností byla cedulka na dveřích *Kafe neděláme*. Šlo o klasickou nálevnu, která opravdu původně byla kavárnou, než jejího majitele před deseti lety zastřelila vlastní manželka. A to přímo uvnitř, kousek od vstupních dveří. Ještě teď byly ve dřevěném obložení zřetelně vidět dva otvory. Pro ty, kdo by je snad přehlédli, byla pod nimi mosazná cedulka:

Zde se zastavily devítimilimetrové projektily, které předtím prošly hlavou Jonathana Garyfielda, zakladatele a majitele Blue Moon Cafe.

Nechal ji tam přišroubovat nový majitel Dino Serano, Ital, jemuž by mohla být káva blízká. Jak se ale ukázalo, byl mu bližší tvrdý alkohol a kokain. Neváhal předělat interiér v duchu heavy metalu a steampunku, čímž dal jasně najevo, že spíše než intelektuálští literátové a kavárenské hraběnky jsou tu vítáni hlavně tvrdí chlapi typu Terminátor, Wolverine a spol. Název ale ponechal původní, protože mu to připadalo docela vtipné (nejspíš byl ale jediný s podobným smyslem pro humor).

Přišoural jsem se k baru, jehož přední deska byla osázená různě velikými ozubenými koly, takže připomínal hodinový stroj orloje a vyšplhal se na barovou židličku (píst z parního stroje).

Lilian měla nějakých třicet a její oblíbenou barvou byla fialová, kterou aplikovala i na nehty, rty a vlasy. Ty byly ozvláštněné

ještě metalízou a v kombinaci s chladnými modrými očima vypadala Lilian opravdu jako z jiné planety.

„Blbej den?“ zeptala se, když jsem se opřel o barový pult a ona měla možnost na mě zaostřit.

„Kurevsky blbej,“ oznámil jsem a během dalšího okamžiku měl před sebou panáka Jacka Danielse.

Hodil jsem ho do sebe a pak na ni zaostřil já.

„Nový náušnice,“ ukázal jsem prázdnou skleničkou k jejím uším.

Nebylo možné je přehlédnout. Na pěticentimetrovém řetízku visely tři broušené kameny, pochopitelně fialové.

„Jo, od Franka,“ usmála se.

„Hmm... ty si zasloužíš plnit jiný otvory než ty v uších.“

„To taky Frank poctivě dělá. Ale musím uznat, že ty ušní jsou taky příjemný.“

4.

Jsem likvidátor elektronické pozůstalosti. Volají mě většinou ti, kdo mají rádi ve všem pořádek a chtějí mít všechno srovnané a vypořádané. Ti, kdo nesnáší, když se z bonboniéry vybírají bonbony napřeskáčku. Posadí mě k počítači po zemřelém manželovi nebo manželce a já bych pak měl upozornit všechny, kdo s ním byli v jakémkoli elektronickém kontaktu, ať už mu nic nepíšíou a neposílají, že je po smrti.

V případě mobilu to zvládnou i samotní pozůstalí. Stačí rozeslat hromadnou textovku. V případě kompů je to složitější. Znamená to dostat se do e-mailové pošty, zjistit všechny e-mailové adresy, které dotyčný nebožtík používal, prokousat se do chatových místností a diskusních fór, jejichž byl členem, obeslat všechny přátele na všech sociálních sítích, na nichž byl zaregistrován. Samozřejmě to není jenom tak. Můj notebook,

narvaný nelegálním dešifrovacím softwarem, má větší cenu než můj mozek.

Při téhle činnosti ovšem často vyplouvají na povrch i věci, které nikdy neměly spatřit světlo světa. Věci, o kterých jejich majitelé (nebo iniciátoři) doufali, že nikdy nevyjdou najevo, a taky pro to udělali, co mohli. Chápu to. Většinou má každý nějakého toho kostlivce ve skříni a není třeba ho vystavovat v té výkladní. Vlastně jsem zároveň takový pohřebák kostlivců. Ne, že bych je nějak cíleně vyhledával, ale při tom, jak se hrabu v cizím počítači, do něhož pustím velice agresivní softwarové rypadlo, je prostě z té hlíny a hlušiny vyhrabu na povrch.

A proto se snažím trvat na tom, že mi nikdo nesmí stát za zády, ať už se jedná o osobu jakkoli blízkou té, jejíž počítač procesávám. A je těžké to těm lidem vysvětlovat, protože ti samozřejmě ani netuší, že jejich blízký by mohl nějakými kostlivci disponovat. Ale věřte, má ho každý. Někdo většího, někdo menšího. Někdo v podobě myši kostřičky, někdo v podobě obřího skeletu Godzilly nebo pravěkého veleještěra.

5.

Když jsem vešel do krámků, rozezněly se tři měděné zvonky pod stropem, kostlivec na čelní stěně pokýval lebkou a upírovi v černém plášti vedle prodejního pultu se červeně rozsvítily oči. Loonu jsem tam nikde neviděl a uříznutá hlava zombie na pokladně mi oznámila: „Moment, hned jsem u vás.“

Úplně jsem se lekl. Tenhle byl nový. Minule tu ještě určitě nebyl.

Posadil jsem se do krvavě rudého křesla ze šestnáctého století a unaveně zíral na protější stěnu s policemi, zahlcenými snad tisícovkou lahvíček s tekutinami různých barev

a historizujícími popisky. Připomínalo to inventář z *Minecraftu*. Určitě tam má i elixír neviditelnosti z fermentovaných pavoučích očí.

Objevila se asi za dvě minuty. Vyšla zpoza černého závěsu potištěného hvězdou oblohou. A byla zase jiná.

Část vlasů měla rozpuštěných a část spletených do dlouhatánských tenkých copů. A zatímco nahoře měla vlasy úplně rubínové, o něco níž byly zrzavé a na konečcích (sahajících až po pás) platinově zlaté. Byla odjakživa trochu střelená a sváděla to na geny, tím pádem i na mě. Někdy mám ale fakt pochybnosti, jestli jsem zrovna u tohohle alchymistického míchání genů byl. Ona a její matka tvrdily, že určitě. Ale věřte ženským.

Na druhou stranu – dceru si těžko vyberete na internetu pod ikonou *genový mix Angeliny Jolie a Alberta Einsteina*, s poznámkou *skladem*.

„Ježíšmarjá, tati, kde se tu bereš?“

„Ahoj, kočičková,“ hlesl jsem a už jsem ji měl kolem krku.

Voněla magickými kuřidly amazonských kmenů, anebo možná vypáleným křesťanským kostelem.

„Mám být za půl hodiny vedle v Halethorpe, a tak jsem si řekl, že se stavím, když to mám po cestě.“

„To je super. Víš, že mám za čtrnáct dní narozeniny?“ zeptala se a sedla si mi na klín.

„Teď už jo,“ řekl jsem a rychle počítal, kolikáté by to asi mohly být. Došel jsem k číslu dvacet dva.

„A doslova magické,“ dodala. „Všiml sis?“

„Dvě dvojky jsou magické?“

„Jaké dvě dvojky? Šest dvojek.“

„To myslíš v nějaký binární soustavě?“

„Ale ne,“ zavrtěla hlavou.

Vlasy jí voněly thajskými vonnými tyčinkami.

„Tys mě přece měl ve dvaadvaceti. No, a já mám teď taky

dvacet dva, a navíc jsem teď zrovna o dvaadvacet let mladší než ty. Chápeš, jak je to magický?“

„Jo, teď už to chápu.“

„Dáš si kafe?“

„Když bude magický...“

„Tak si k tomu dáme jointa.“

6.

Halethorpe je jednou z těch lepších čtvrtí, kde si nutně připadáte jako pokusná krysa v laboratoři. Nepřirozeně aseptické prostředí s nepřirozeně aseptickými lidmi. Eskalátory v chromopolymerových tubusech, lávky spojující galerie z membránových plastů, nosné pavučinové struktury z uhlíkových kompozit a skleněných vláken a výtahy řízené autonomními inteligentními systémy. A to všechno protkáno obludnými reklamami, ať už plošnými či holografickými, které si o vás myslí, že jste naprostý debil, a navíc s pavučinami na zbytku mozku.

S Ellin Schafferovou jsem byl domluvený na osmou hodinu večerní. Posílený dvěma kávami, panákem Jacka Danielse a jedním jointem jsem stanul před dveřmi jejího bytu v 19:58. Věděl jsem o ní jenom to, že se její manžel ocitl na druhé straně, v temné hmotě vesmíru, někdy před týdnem a že určitě nebude žádný sociální případ, o čemž svědčila už adresa.

Podle mé vlastní cenové mapy budu tedy honorář násobit nejmíň koeficientem 1,8. Což ale nemuselo být konečné. Upřesňuju to vždycky až na místě podle vizuálního kontaktu. V případě, že by se jednalo o vdovu do pětácti, se sportovní postavou (může být i trošku větší zadek) a tmavými vlasy, byl jsem ochotný slézt na koeficient 1,5. Pokud by byla zrzka, je to za 1,0. V některých výjimečných případech jsem dokonce

ochotný slézt ještě níž, a to v případě přírodních ňader (nesnáším silikony), což se ovšem pozná až v ložnici.

Dveře se otevřely a mně stačil jediný pohled, abych zjistil, že koeficient 1,0 dnes bude maximum. Krátkovlasá zrzka se zelenýma očima, sportovní postava, věk kolem čtyřicítky. Kolem malého nosíku několik rozkošných pih. Pokud by mi umožnila ložnicový test hrudníku, byl jsem ochotný pracovat i zadarmo.

„Dobrá večer... Pan Degardin?“ zeptala se sametovým hlasem.

„V celé své kráse a s veškerým vybavením,“ řekl jsem sebevědomě.

Změřila si mě rentgenovým pohledem ženské v kožešnictví, která pochybuje o tom, že ten nabízený kožich je opravdu z pravé lišky. Pak odstoupila od dveří, aby mě pustila dovnitř.

„Předpokládám, že jste profík,“ řekla, když za mnou zavřela dveře a já zaslechl, jak automatické bezpečnostní systémy zasunuly své pancéřové drápy do titanových futer.

„Spolehněte se. Tisíce děkovných dopisů.“

„Hmm... představovala jsem si někoho...“

Podíval jsem se na ni.

„Koho?“

„Někoho míň ukecaného.“

Dostala mě, mrcha. Nebyla to žádná povrchní hejhule, která prostě jen ulovila boháče. Byt odpovídal svému umístění ve městě. Integrovaná kuchyňská linka z černých slitin, jejíž IQ bylo srovnatelné s univerzitním profesorem, křesla z keramických plastů potažená bioslitinovými membránami, multimedialní stěna s mozaikovou plazmou.

„Mikeův počítač je na stole a je vám plně k dispozici, pane Degardine.“

Přešel jsem ke stolu z černého opálového skla. Ležel na něm obyčejný notebook. Otočil jsem se na svou klientku.

„To myslíte ten notebook?“ zeptal jsem se pro jistotu, protože jsem čekal, že spíš půjde o keramickou klávesnici zatavenou ve stolní desce s holografickým monitorem fixovaným statickou elektřinou.

„Ano.“

„A jste si jistá, že je tohle jediný počítač vašeho zesnulého pana manžela?“

„Proč o tom pochybujete?“ zeptala se a prohrábla si zrzavé vlasy.

„Vzhledem k technickému vybavení vašeho bytu jsem čekal...“

„Je mi jedno, co jste čekal, pane Degardine. Tak pustíte se už do toho?“

„Jistě, promiňte.“

Vypadalo to, že má vysoká postava a inteligentní konverzace ji nijak neohromila. Sedl jsem si ke stolu do otočného koženého křesla, které se okamžitě přizpůsobilo mé anatomii, a otevřel notebook.

„Dáte si kávu?“ ozvalo se mi za zády.

„Když budete tak hodná, neodmítnu.“

Vytáhl jsem z kufříku svůj notebook, spojovací kabely a externí disk se softwarem pro případné přesměrování virových pastí. Zaslechl jsem odvedle slabý šepot hydraulických systémů, jak se aktivizovala kuchyňská linka.

„Mohu vědět, v jakém oboru váš manžel pracoval?“ zeptal jsem se, aniž bych se otočil, zatímco jsem propojoval svůj počítač se Schafferovým.

„Má to nějaký význam pro vaši práci?“

„Urychlí to výběr dešifrovacího softwaru.“

„Pracoval v Institutu pokročilých technologií při Baltimorské univerzitě, biotechnologické neuronové nanosystémy.“

„A sakra,“ ujelo mi.

„Nějaký problém?“ zeptala se a postavila na stůl vedle notebooku šálek s kávou.

„Heslo pro vstup do systému asi neznáte, co?“ prohodil jsem.

„Ani náhodou.“

„Takže budou třeba speciální softwarové klíče.“

„Proto jsem si pozvala odborníka,“ řekla a šla se posadit do sedačky.

Otočil jsem se na ni.

„Asi to bude chvíli trvat. Ale nenechte se vyrušovat. Dělejte si, co potřebujete, já už si s tím nějak poradím,“ řekl jsem a na svém notebooku spustil podprogram se zabudovanými rezonančními systémy pro vytvoření sekundární konfigurace.

Zároveň jsem odklikl ikonu pro kalibraci podpůrných modulů. Zatímco probíhala synchronizace se Schafferovým notebookem, otočil jsem se na Ellin Schafferovou.

„Omlouvám se, že jsem vám ještě nevyjádřil svou upřímnou soustrast, ale už to беру...“

„To je v pořádku,“ přerušila mě. „Tím se netrapte.“

Ve skutečnosti jsem se tím opravdu netrápil. Otočil jsem se zpátky a na svém notebooku si zatím vygoogloval Mikea Schaffera. Bylo jich tam hned několik, ale biotechnolog na Baltimorské univerzitě jenom jeden. Bylo mu šestašedesát a zemřel před týdnem při autonehodě. Takže věkově by mohla být paní Schafferová klidně jeho dcerou. Spustil jsem Galleyův simulační software, opřel se do křesla, založil si ruce za hlavu a nechal Galleyovy agresivní kyseliny prokousávat se systémem ke zdrojovému kódu, aby odstavily zašifrované blokové brány.

7.

Trvalo to dvaadvacet minut (magické číslo, jak by řekla Loo-na). Normálně to nedělám, ale tentokrát jsem se otočil na

Ellin Schafferovou a zeptal se: „Jestli chcete vidět jeho kontakty...“

„Nechci,“ vyhrkla skoro dřív, než jsem to dořekl.

„OK. Jsem v jeho poště. Máte nějaké speciální přání, jak bych měl formulovat zprávu o jeho smrti?“

Zavrtěla hlavou. „Nechám to na vás.“

„Takže standardně? S hlubokým zármutkem v srdci oznamuji...“

„Blbost. Napište prostě, že dne 26. 6. zemřel, a hotovo.“

„A podepsat se mám jak?“

„Nijak.“

Znovu jsem se otočil, tentokrát s poněkud překvapeným výrazem v očích.

„Nekoukejte tak. Říkal jste, že jste profík, ne? Tak dělejte jen to, co si objednáám.“

„Samozřejmě, pokud je to vaše přání...“

„Nechci s tím jeho počítačem mít nic společného. A nechci tam ani zprávu podepsanou mým jménem.“

Nekomentoval jsem to. Nevěděl jsem, jaké vztahy mezi nimi byly, a vlastně jsem to ani vědět nepotřeboval. Vstala ze sedačky a zeptala se: „Nedáte si dvojku vína?“

Najednou mi připadala jiná. Změnila se. Už to nebyla ta, která mi otevřela. Vyprchala z ní veškerá rozhodnost a sebevědomí. Už to nebyla ta suverénní bytost ovládající prostor kolem sebe do vzdálenosti sta metrů. Jako by se tím, že nechala odeslat zprávu o smrti svého manžela, dopustila něčeho, čeho neměla. Jako by se cítila provinile.

„Bílé od červeného poznám jen podle barvy,“ řekl jsem, „kdyby byl koňak, bylo by to lepší.“

„Hennessy Paradis,“ oznámila a přesunula se k lince.

Naťukal jsem mezitím zprávu o Schafferově úmrtí a poslal ji formou hromadného e-mailu na všechny doktorovy kontakty.

Na mém notebooku mezi tím naskočily další kontakty na chatovací místnosti, diskusní fóra vědeckých institucí, okruhy kontinuuálně komunikujících odborných týmů a podobně.

Nepřinesla mi skleničku ke stolu. Postavila ji na nízký konferenční stolek u sedačky.

„Máte to tady na stolku.“

Vstal jsem a přešel k němu. Posadil jsem se do křesla naproti ní a sáhl po jedné ze dvou skleniček. Ona po té druhé. Natáhl jsem ruku, abych si s ní přitukl.

„Na památku vašeho zesnulého manžela,“ řekl jsem.

„A na to, ať už ten krám zmizí z našeho bytu,“ dodala ona.

Nemůžu říct, že jsem to pochopil, ale nekomentoval jsem to. Hodili jsme to oba do sebe na ex a poprvé za celou dobu jsem na její tváři zaregistroval mírný úsměv.

„Jak to jde?“ zeptala se, když položila skleničku.

Měla hezké oči. Doslova kočičí. Možná to dělala ta jejich zelená barva v kombinaci se zrzavými vlasy.

„Váš manžel měl dvě e-mailové adresy. Na všechny kontakty, které jsou v nich uvedené, už zpráva odešla. Nicméně většinou mají dotyční ještě další e-mail v zaměstnání. Na ten samozřejmě nedosáhnu.“

„S tím si nelamte hlavu, o to se snad postará univerzita.“

„Jasně. Co se týká domácího osobního počítače, zpráva odešla i do chatovacích místností, kde byl zaregistrován, i na stránky, kde má umístěný svůj profil s kontaktem. Umístím údaj o jeho smrti ještě na Wikipedii, kde má také své heslo, a je to hotové.“

8.

Když jsem se posadil zpátky za pracovní stůl, na mém notebooku, který byl ještě pořád propojen s tím Schafferovým, mi

blikala nová ikona. Trojúhelník postavený na špičku, jehož tři vrcholy tvořily kruhy. Červený, modrý a zelený, spojené ještě se středovým kruhem uvnitř, který byl zlatý. A pod tím nápis:

Neznámý nedostupný software. Řídící zdroj strukturován podle kontraintuitivního matematického vzorce.

Co je to za blbost? Mrkl jsem na Schafferův notebook. Mezi šedesáti ikonami na ploše tam byla stejná ikona. Žádnou podobnou jsem nikdy neviděl. Nic mi to neříkalo.

„Ne, nepojedu s tebou do Karibiku,“ slyšel jsem telefonující Ellin na sedačce. „Nejdřív to tady chci všechno dát do pořádku, a hlavně chci mít jistotu, že to v pořádku opravdu je.“

Ťukl jsem na podivnou ikonu na Schafferově notebooku. Zvětšila se na celou obrazovku a uprostřed začaly běhat jakési barevné fraktální struktury. Po chvílce se místo nich objevil nápis: *Neautorizovaný subjekt. Jak ses dostal k tomuto počítači?*

Chvilku jsem na to zíral a nechápal. Co to proboha je? Nějaká hra? A jak to, že ji nedokázaly analyzovat mé skenovací nástroje? A jak do prdele poznal, že jsem neautorizovaný? Musel sepnout snímání kamery. Mrkl jsem na spodní lištu. No jasně, kamera byla aktivní.

Pod nápisem o zamítnutí přístupu blikal kurzor. Takže chce heslo? Jenže můj dešifrovací software žádné další heslo nenašel. Že by stačila odpověď?

Napsal jsem: *Původní autorizovaný subjekt zemřel.*

Hned jak jsem dotukl tečku, objevilo se: *Jsi náhradník?*

No vida, ono si to se mnou chce povídat. Můj profesionální zájem a zvědavost mi nedovolily napsat nic jiného než *Ano*.

Odpověď trojúhelníku: *Moment, prosím, ověřuji u Gold Point.*

Na monitoru se opět začaly míhat fraktální vektorové struktury.

„Ty seš normálně trhlá,“ vnímal jsem pořád telefonující

Ellin. „Nechci žádného gigola. Jestli poletíme, tak jenom my dvě.“

Po minutě další nápis: *Ověřeno. Původní Red Point eliminován. Náhradník kontaktován. Gold Point vydává souhlas.*

Cože? Ten trojbarevný trojúhelník si opravdu ověřil, že je Schaffer mrtev? Ostatně, stačilo vlastně jen ťuknout na Google. Ovšem mě jako náhradníka nikdo nekontaktoval.

Chceš se autorizovat na pozici Red Point? zeptal se mě ten podivný software.

Začalo mě to bavit. Ellin pořád telefonovala. Napsal jsem *Ano.*

Chvilku se nedělo nic a potom se objevil nápis: *OK. Uvolni se a soustřeď se na střed monitoru.*

Objevilo se tam malé červené kolečko a pod ním nápis *Red Point – iniciace.*

A pak se přes celý monitor rozlezly podivně vibrující černo-bílé vlnovky a rotující spirály, připomínající grafické obrazce optických klamů. Bylo to opravdu hypnotizující. Černobílá postupně přecházela v duhové barvy, vlnění i rotace se pomalu zrychlovaly. Vypadalo to jako halucinogenní vize po požití LSD a já cítil, jak už to mé oči ani nestačí vstřebávat. Přesto jsem se od těch šílených obrazců nemohl odtrhnout. Mé vnímání se muselo nějak násobit, protože můj mozek najednou začal registrovat i velice krátké záblesky, sekvence dlouhé možná jen setiny vteřiny, okem nezachytitelné, ale přesto přijaté mozkiem. Jako by má mozková struktura byla vybudována silnou halucinační drogou. Jako bych měl implantované nějaké neurotransmitterové urychlovače. Postupně jsem přestával vnímat své tělo. Cítil jsem slabé mravenčení, jak se samovolně rozkládalo na jednotlivé molekuly, které odstředivá síla vrhala do prázdna. Jako bych ochrnul. Dokonce už jsem neregistroval ani vizuální vjemy. Vědomí se vznášelo v neohrazeném

nekonečném prostoru bez jediného záchytného bodu a rozpínalo se do vlastní nekonečnosti, projevující se pocitem euforie, naprosté harmonie a dokonalosti.

9.

Ucítil jsem ruku na rameni.

„Jste v pořádku, pane Degardine?“

Otevřel jsem oči. Na monitoru přede mnou byl statický trojúhelník s barevnými vrcholy a uvnitř nápis:

Iniciace proběhla úspěšně. Vítám tě, Red Point. S dovolením jsem sáhl i na tvůj mobil.

Zmateně jsem se ohlédl. Ellin Schafferová stála za mnou s ustaraným výrazem v očích. Potrásl jsem hlavou.

„Jo... ano... promiňte. Asi jsem se na chvilku zamyslel.“

„Setkal jste se s démony?“ zeptala se se zvláštním výrazem v očích. Možná strach?

„Prosím?“

„Nechcete ještě jednoho panáka?“

„Možná ano.“

Přešla ke kuchyňské lince.

Do prdele... co to bylo? S ničím podobným jsem se ještě nešel setkat. Znovu jsem potrásl hlavou. Že by halucinace? Že by Loona měla nějakou speciální trávu s vysokým obsahem THC, kombinovanou s koksem? Blbost.

Aktivoval jsem na svém notebooku monitorovací software a počkal, až se spojí se Schafferovým hardwarem.

„Máte to tady na stolku,“ slyšel jsem Ellin.

„Díky, hned jsem tam. Jenom to tady odklepnu,“ řekl jsem a znovu najel myší na trojúhelník.

Nemínil jsem tu vizuální psychedelickou smršť absolvovat podruhé. Chtěl jsem ji jenom spustit a nechat svůj analytický

software, ať ji rozklíčuje. Odklepl jsem střed trojúhelníku a už chtěl vstát, když jsem si všiml, že se místo vlnovek a spirál objevil nápis.

Vítám tě, Red Point. Instalace proběhla úspěšně. Nedoporučuji reinstalaci v tak krátkém časovém úseku, mohlo by dojít k poškození tvé neuronové struktury.

Zíral jsem na to a snažil se pochopit, co to mele. Nešlo to. Vzdal jsem to. Cítil jsem se opravdu docela vyčerpaný. Naťukl jsem tam plochu a chtěl znovu vstát, když jsem si všiml, že v pravém dolním rohu přibyla další ikona, která tam dřív určitě nebyla. Červené pulsující srdíčko a pod ním drobný nápis *Agylla*.

Do prdele, co je zase tohle? Ťukl jsem na to. Objevilo se upozornění:

Kontakt na kódovaném kanálu. Komunikace vyžaduje dva linky, a ty máš pouze jeden. Není tedy záruka, že bude plně funkční. Chceš pokračovat?

„Nechcete si dát toho panáka, pane Degardine?“

„Jo, hned jsem tam. Vyskočil mi tu ale ještě jeden kontakt.“

Odklepl jsem *ano*.

Objevila se měsíční krajina (nebo možná jupiterská, marsovská anebo saturnská) a nad ní černá obloha posetá hvězdami. Na pravé straně bylo *Menu: Došlo, Odesláno a Napsat zprávu*. Odklepl jsem *Napsat zprávu*. Objevil se rámeček pro zprávu. Nakopíroval jsem tam standardní zprávu o úmrtí: *Mike Schaffer tragicky zahynul dne 26. 6. a odklepl Odeslat*.

Potom jsem se konečně zvedl (zjistil jsem, že se mi mírně točí hlava) a přesunul se do křesla naproti Ellin Schafferové.

10.

„Takže hotovo?“ zeptala se.

„Zpráva odešla celkem na 427 kontaktů. Tedy všem, se kterými byl váš manžel ochotný komunikovat.“

„Takže na jeho notebook už žádá další zpráva nepřijde?“

„Samozřejmě, že odesílatele spamů jsem neinformoval.“

„Můžu ho tedy hodit do popelnice?“

„Do popelnice? To by byla škoda, ne? Je to docela výkonný stroj. Dokonce lepší, než mám já. Stodvacetiosmibitový osmijádrový univerzální procesor na architekturu Haswell...“

„Nechci ho tady,“ přerušila mě rázně.

„Pokud byste měla zájem, mohl bych vám ho úplně vyčistit a můžete ho...“

„Ne,“ řekla znovu rezolutně. „Nejde vyčistit. Jsou v něm mimozemšťani.“

„Prosím?“ překvapeně jsem se na ni podíval.

„Nebo démoni. Je začarovaný. Zlé bytosti, nebo já nevím co. Ale manžela úplně ovládaly.“

„Opravdu?“ zeptal jsem se s mírným pobavením. „Jak se to projevovalo?“

Pokrčila rameny.

„Prostě jsem to vycítila. Manželky vycítí spoustu věcí, pane Degardine. Jste ženatý?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ani jste nikdy nebyl?“

Podíval jsem se na ni. Nevím, na základě čeho jsem usoudil, že bych k ní měl být upřímný. Možná kvůli těm několika pihám kolem malého rozkošného nosíku.

„Za svůj život jsem byl čtyřikrát bezhlavě zamilovaný... A jsem čtyřikrát rozvedený.“

„Tak to jsem si vás otipovala správně už ve dveřích.“

„Obdivuji váš pozorovací talent, kombinovaný s telepatii.“

„Nebylo to složité,“ konstatovala suše.

„Neříkejte... Můžu se zeptat na vaše povolání?“

„Pracuji v komunitním centru Saint Agnes jako psycholog-ka. Externě spolupracuji s baltimorskou kriminálkou při sestavování psychologických profilů pachatelů závažných trestných činů.“

Přejel mi mráz po zádech. Prolustrovala si mě předem? Pokud měla přístup na baltimorskou kriminálku, mohla nahlédnout i do rejstříku trestů.

„Potom chápu, že jste mě přečetla hned ve dveřích,“ poznamenal jsem poněkud otráveně. „Ale toho notebooku je opravdu škoda,“ pokračoval jsem, abych nějak přesměroval debatu od svého profilu co nejdál. „Není to sériová výroba, ale speciální zakázka. Jestli ho opravdu chcete vyhodit, mám pro vás návrh.“

„Poslouchám.“

„Nebudu vám účtovat ani dolar a místo toho si odvezu notebook vašeho manžela.“

Chvilku nad tím přemýšlela.

„Víte...“ řekla pak. „Já prostě chci mít jistotu, že ten krám bude nadobro zničený. Že s konečnou platností zmizí z mého života. Definitivně.“

„U mě by z vašeho života zmizel. Nepředpokládám, že byste mě někdy navštívila v mém bytě. I když, pokud by byl z vaší strany přece jenom zájem, tak samozřejmě...“

„Nechte toho, pane Degardine,“ usekla mě rázně.

Můj zločinecký profil už asi měla sestavený.

„Dobrá, souhlasím,“ řekla. „Pod jednou podmínkou.“

Sakra, že by mi přece jenom dala možnost realizovat ložnicový test?

„Povídejte.“

„Můžete si ho odnést, ale s tím, že zítra nebo pozítří nezažvoníte u mých dveří, abych si ho vzala zpátky.“

„To vám mohu slíbit, samozřejmě,“ řekl jsem trochu zklamaně.

„Pak je váš.“

Ozvalo se trojité cinknutí od vchodových dveří. Podívala se na malé zlaté hodinky na levém zápěstí.

„Já už jsem stejně na odchodu,“ oznámil jsem a vstal.

„Počkejte ještě, prosím,“ řekla a odebrala se do předsíně.

Znovu jsem se posadil. Že by si to přece jenom s tou ukázkou ložnice rozmyslela? Fakt jsem docela pohledný.

11.

„Dobrý večer... Posílají mě z Baltimorské univerzity,“ slyšel jsem mužský hlas. „Mám si vyzvednout doktorův notebook.“

„Neříkejte,“ odpověděla Schafferová sebevědomě. „Tak to má Baltimorská univerzita smůlu. Je to jeho soukromý majetek.“

„Hmm... ovšem má tam asi nějaké věci z univerzitního výzkumu a vzhledem k tomu, že je ten výzkum tajný, poslali mě, abych počítač vyzvedl. Až ho vyčistíme, zase vám ho vrátíme.“

„Pozdě, pane. Už jsem ho zlikvidovala.“

„Jak zlikvidovala?“

„Hodila jsem ho do popelnice, stačí? Na shledanou.“

„Moment,“ muž zvýšil hlas. „Nemohla jste ho vyhodit.“

„To si jen myslíte. Víte houby, co můžu a co ne. A teď už vypadněte,“ řekla Schafferová evidentně podrážděně.

„Pustíte mě dál?“

„Zbláznil jste se?“

Zaslechl jsem zvláštní tlumený zvuk.

Kdybych kdysi nebyl elitní policajt, vůbec by mě nenapadlo, co to bylo. Jenže já jím byl. A tohle byla rána z pistole opatřené tlumičem. Hned potom jsem uslyšel dopad těla na čedičovou dlažbu.

Nemusel jsem se rozhodovat dlouho, co dělat. Můj mozek,

prohnětený desítkami školitelů z Quantica, rozhodoval za mě. Okamžitě jsem co nejtíšeji vstal a namířil si to ke stěně vedle dveří do předsíně. Cestou jsem ještě sebral z police těžkou vázu z litého skla, opatrně z ní vyndal jediný stonek s květem orchideje a už jsem stál přitisknutý u stěny vedle dveří.

Vešel s pistolí v pravé ruce.

Počkal jsem ještě, až udělá dva kroky dopředu, abych měl místo pro golfový rozmach. Pak jsem udělal opatrný krok dopředu já a rozmáchl se. Voda z vázy přitom částečně vytekla na zem, což asi zaslechl. Začal se otáčet, ale to už byla pětikilová skleněná soška deset centimetrů od jeho hlavy. Roztříštila se. Ne váza, ale jeho lebka. Bylo slyšet, jak praskla lebeční kost a jak se těžký odlitek zabořil až do jeho mozku.

Nejdřív na zem dopadla těžká pistole, potom jeho tělo. Opravdu čistá rána. Pravda, nemusel jsem ho hned zabít. Poradil bych si s ním i jinak. Jenomže tenhle si to nezasloužil. Zabíjet mé klienty se prostě nevyplácí.

12.

Zkontroloval jsem puls nehybně ležící Ellin Schafferové v předsíni. Žádný. Byla prokazatelně mrtvá. V čele měla díru po devítimilimetrové kulce.

Tak jo. Jaký bude další postup? Měl bych nejspíš zavolat policii, což by udělal každý řádný občan. Zabíjím ho v sebeobraně. Pistole jsem se ani nedotkl, budou tam jenom jeho otisky. Což bych ale dokázal narafořit, i kdybych z ní střílel já. On ale navíc bude mít na ruce stopy po střelném prachu, a na to forenzní laboratoř určitě přijde. Mohl bych jim přesně popsat, co se stalo. Bezúhonnému občanovi by měli věřit. Jenomže to já nejsem.

Jsem v podmínce. A být se dvěma mrtvolami v jednom bytě

a ještě přitom v podmínce, to není zrovna nejlepší a nejuvěřitelnější story. Takže karty byly rozdány úplně jasně.

Přešel jsem do kuchyně, našel utěrku a začal otírat všechno, čeho jsem se mohl dotknout. Utřel jsem celý stůl, skleničku, vázu, opěrky křesla i otočné židle. Znal jsem ale postupy svých bývalých profesních kolegů, takže jsem si moc šancí stejně nedával. Jestli jsou tak dobří, jako jsem byl já, bude jen otázkou času, kdy zazvoní u mých dveří.

13.

Vyhodili mě nejenom z armády, ale taky z DEA. Když jsem se po dvouleté misi v Afghánistánu vracel vojenským speciálem společně s osmadvaceti spolubojovníky, z nichž devět leželo v zinkových rakvích, hráblí po mně hned na letecké základně Cheyenne Mountain v Coloradu, kde jsme přistáli. A bylo jim úplně jedno, že mám na hrudi válečný kříž druhého stupně. Nějaká svině jim totiž zavolala, že jedno z těch mrtvých těl je narvané opiem. Vojenská policie otevřela všech devět rakví. Nicku Vallfortovi, mému nejlepšímu kámošovi, chyběly kromě nohou i vnitřnosti (které nechal na prašné cestě osm kilometrů severně od Kandaháru po výbuchu nastražené miny) a místo nich měl v břiše dva kilové balíčky opia.

Nemyslel jsem to zle. Myslel jsem to tak, že aspoň nějak pomůžu Valeriei, jeho manželce se dvěma tříletými kluky (ta dvě kila dělala dobrého půl milionu dolarů). Debilové z MP to ale nepochopili. Naštěstí to pochopili mí kolegové z DEA, zvláště Mira Keatonová, která mě milovala a která správně usoudila, že má křehká romantická duše by vězení asi nepřežila.

Nicméně coby pracovníka Národní protidrogové centrály, bokem pašujícího opium, mě nebylo možné zaretušovat úplně. Tak mi aspoň zařídili dvouletou podmínku a vyrazili mě.

A jak říkám, z armády i z DEA. Vlk se nažral a koza zůstala podmínečně celá.

Po půl roce (když humbuk utichl a do Států se toho svinstva dostalo nepozorovaně dalších pět tisíc tun) mě DEA zaměstnala jako externistu. A tak jednou za čtrnáct dní přednáším ve školicím středisku v Quanticu (obrovský komplex DEA, vlastněný společně s FBI a velením Amerických námořních sil) mladým protidrogovým agentům a agentkám (ty mě baví nejvíc), jak nejlíp odhalit drogy (nejjednodušší je udání závisivého pablba).

K tomu, co dělám teď, tedy k vypořádávání elektronické pozůstalosti, jsem se dostal právě po mém neslavném návratu z afghánského bojiště. Dvě kila opia jsem Valerii nepřivezl, ale požádala mě, abych aspoň zlikvidoval Nickův počítač. Měl ho zaheslovaný, takže jsem si nejdříve musel u svých přátel z Quantica (tedy u těch, kteří mi zůstali) sehnat příslušný software, abych se do něj vůbec dostal. Taky jsem se načerno vetřel na několik kurzů ve školicím středisku FBI (taky v Quanticu, budovu mají hned vedle DEA), abych se s ním naučil pracovat. Nickův počítač jsem zlikvidoval s oznámením všem jeho kontaktům. No, a pak jsem si hodil na net webovou stránku.

14.

Bydlím na Linwood Blocks, na břehu zálivu Chesapeake. Před patnácti lety byste mi ještě možná mohli závidět romantický výhled na pevnost Fort McHenry na druhé straně zálivu. Teď už jsem viděl jenom kompozitní příhradové nosníky charterového terminálu (dvacet metrů od okna), supertonové rampy s uvazovacími drapáky, trubky hydraulických systémů nakládacích komor, tlakové pumpy bubnových navijáků a bezpečnostní naváděcí terasy ze strukturovaného plastbetonu. A to

všechno každou chvíli zvukově doplněné hysterickými kolizními sirénami a vizuálně barevnou smrští navigačních laserů. Prostě civilizační romantika.

První, co jsem po příchodu do toho skvělého bytu (plošně čtyřiapadesát metrů plus koupelna) udělal, bylo přivítání se s Jackem Danielsem, kterého jsem vysvobodil z nudy v ledničce. Následovalo usazení do křesla, obřadní zapálení camelky a krátká meditace o tom, kam ten šílený svět spěje.

Ve skutečnosti mi ale byl celý šílený svět u prdele. Otázkou spíš bylo, k čemu spěju já. Už jsem si zvykl, že mám v sobě jakési magnety přitahující průsery – jenomže ten dnešní vypadal jako megaprůser. Z toho, že jsem zabil chlapa, jsem žádný mindrák neměl. V Afghánistánu jsem jich oddělal daleko víc. Akorát že tenhle neležel v prachu pouště u Aino Maina, ale v luxusním bytě na Halethorpe, v centru Baltimore.

Nakonec jsem si musel nalít ještě jednoho Jacka a po camelce si dát jointa. Na stole mi pípl mobil oznamující příchozí textovku. Natáhl jsem se pro něj. Blikalo na něm červené srdíčko a pod ním nápis *Agylla*.

Do prdele, co je zase tohle? Tu měl v notebooku Schaffer. Kde vzala moje číslo? Odklepl jsem *Otevřít zprávu*. Vyskočilo na mě oznámení, že zpráva je v e-mailu uživatele Red Point. Zíral jsem na displej a snažil si srovnat v hlavě, jak se tohle oznámení dostalo na můj mobil. Pak jsem si vzpomněl, že při autorizaci Red Point mi ten divný Schafferův software sdělil, že si sáhl i na můj mobil. Do hajzlu. Tohle se mi vůbec nelíbilo. Jak ho zjistil? Kde vzal číslo? Nebo ho dokázal vygenerovat jenom díky fyzické vzdálenosti obou přístrojů? Když se mi u Schafferové před očima míhaly ty bláznivé heroinové halucinace, měl jsem mobil v kapse. Takže na něj opravdu dosáhl?

Vstal jsem, vzal ze stolu Schafferův notebook, zase si sedl do

křesla a otevřel ho. Všechny bezpečnostní kódy standardního softwaru už byly zrušeny, takže jsem nemusel zadávat žádná hesla. Ikonu červeného pulzujícího srdíčka jsem však na ploše nenašel. Jak to? Ještě před třemi hodinami tam byla. Na spodní liště začala blikat kamera a současně s tím se na monitoru objevil rámeček s nápisem *Ověřuji autorizaci*. Aha, takže si mě kontroloval podle ksichtu nebo očních duhovek.

Po deseti vteřinách se v pravém dolním rohu roztlouklo červené srdce. No vida, už je tady. Odklepl jsem ho. Objevilo se další oznámení.

Znovu upozorňuji, že disponuješ pouze jedním linkem. Systém vyžaduje dva. Operace tedy nebude kompletní. Chceš pokračovat?

Odklepl jsem OK, jako že na nějakou kompletnost kašlu. Zase se objevila měsíční krajina a nad ní vesmír posetý hvězdami. Že by si Schaffer opravdu dopisoval s mimozemšťany? Odklepl jsem *Došlé zprávy* a vybral tu nejaktuálnější.

Ahoj, čumáčku, proč se mi neozýváš? Stalo se něco? Nebo jsem něco pokazila já? Stýská se mi po tvých e-mailech a taky tlapíčkách. Platí to, jak jsi psal, že za dva týdny pojeděš sem nahoru? Agylla.

Tohle nevypadalo na mimozemšťanku. Naopak to vypadalo na dobře vyvinutou pozemšťanku. Doktor Schaffer nejspíš nebyl žádný suchopárný vědec, ale klasický samec s klasickými potřebami. Otevřel jsem si *Odeslanou poštu*. Byly tam jen čtyři e-maily. A dole upozornění, že odeslaná i doručená pošta je nastavená tak, že se po deseti dnech automaticky maže. Otevřel jsem si aspoň ty čtyři.

Kromě vědce byl Schaffer i romantický básník. Text se hemžil myšičkami, kočičkami, okvětními lístky a pestíky, beruškami, tlapíčkami, ocásky a čumáčky. U jednoho z dopisů jsem dokonce zaváhal, jestli si opravdu nedopisuje s mimozemskou

bytostí, když psal, že se těší, až bude znovu líbat její spodní čeníšek. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že se jedná o básnickou metaforu označující to, co mají dole obyčejné lidské samičky (nebo kočičky mezi spodními tlapičkami, jak psal v dalším e-mailu).

Trochu mě to rozhodilo, takže jsem si musel dát dalšího Jacka. Nerozhodila mě ani tak ta poezie (na střední jsem psal taky básničky, i když metafora se spodním čumáčkem mě ne- napadla), ale skutečnost, že Agylla moje oznámení evidentně nedostala. Napsal jsem tedy opět zprávu, že doktor Schaffer tragicky zahynul dne 26. 6. a už jsem chtěl stisknout *Odeslat*, když mě napadlo, že by možná stálo za to zjistit, kam to půjde.

Vstal jsem a přenesl si Schafferův notebook ke stolu, kde jsem k němu připojil ten svůj. Na něm jsem aktivoval mapovací software a teprve potom stiskl na Schafferově počítači *Odeslat*. Text se sroloval do ruličky, z pravého rohu přiletěl holub a odnesl si ji. Snad to znamenalo, že byla odeslána. Na mém notebooku se nejdřív nedělo nic, ale potom naskočilo oznámení s vykřičníkem: *Kódovaný kanál – přesměrováno na anonymní proxyservery a automatické remailery. Konečného příjemce nelze lokalizovat.*

No to mě poser. S takhle utajenou milenkou jsem se ještě nesetkal.

Do postele jsem se dostal kolem půl jedné v noci, po dalším Jacku Danielsovi. Usínal jsem s modlitbou, aby byl další den lepší než tenhle. Ten stál totiž za hovno.

15.

Jenže další den vůbec nezačal dobře. Nejhorší nebylo, že začal už v pět hodin ráno, to bych ještě vstřebal. Ale tím zlověstným

zvěstovatelem špatného dne byl zvonek u vstupních dveří, doplněný silným bušením, které bylo přerušované mužským hlasem: „Policie, otevřete!“

Do prdele. Dovedete si představit hnusnější budík? Nebyl jsem ani tak v šoku z toho, že se do mého bytu dobývá policie, jako z toho, že tak brzo. Čekal jsem je nejdřív za dva dny. Technologie od dob mého působení v podobných složkách asi docela pokročily. Nejspíš mílovými kroky.

Otráveně jsem vstal z postele, prohodil „dyť už jdu, vy debilové“ (což byla spíš poznámka pro vstupní dveře, než pro ně, protože ji nemohli slyšet) a přišoural se k nim. Odemkl jsem dva bezpečnostní zámky a otevřel.

Komando čítalo čtyři plně vyzbrojené těžkooděnce a jednoho civilistu. Nejspíš jim řekli, že se tu skrývá Usáma bin Ládin pod falešnou identitou (jeho údajná smrt před deseti lety byla jenom Obamův blaf). Jejich palebná síla by byla schopná během pěti minut zneškodnit četu afghánských povstalců, zatímco já proti nim stál jenom v trenýrkách.

Rozestoupili se, aby udělali místo civilistovi, který už měl před sebou nataženou ruku. Ne s pistolí, ale s průkazkou baltimorské kriminálky.

„Jste pan Luc Degardin, bytem Linwood Blocks 119?“ zeptal se ležérně, aby dal najevo svou převahu.

Byl o hlavu menší než já a nebýt čtyř hlavních samopalů okolo, složil bych ho jednou ranou.

„Byt jste trefili,“ zavrčel jsem.

Znejistěl. „Tak jste Degardin, nebo ne?“

„Oni vám ani nedali moji fotku?“

„Pojedete s námi, pane Degardine.“

„Proč?“

„Jste podezřelý z vraždy Ellin Schafferové a Todda Tailora.“

„To myslíte vážně?“

„Jistě.“

„Potom předpokládám, že se vám během waterboardingu přiznám i k vraždě Johna Kennedyho.“

16.

Na sto osmnáctce jsme neodbočili na Greektown, ale přesně opačným směrem, tedy do McHenryho tunelu pod zálivem. To znamenalo jediné. Nejedeme na žádný pitomý místní policejní okrsek, ale přímo na FBI na Windsor Mill.

Sjížděli jsme do tunelu a já si říkal, že na druhé straně aspoň konečně po dlouhé době uvidím pevnost Fort McHenry (i když jenom přes zamřížované okno). Seděl jsem ve fordovském antonu (s pravou rukou přikurtovanou k tyči mezi nohama) a naproti mně dva terminátoři převlečení za baltimorskou zásahovku, s americkou modifikací izraelských uzi na kolenou. Jeden z nich měl dokonce prst na spoušti.

Zkoušel jsem si zatím vymýšlet alibi, kde jsem v uvedenou dobu byl, co jsem dělal a kdo všechno mě viděl, a hlavně kdo by mi to mohl potvrdit. Na několik lidí, kteří by byli ochotní dát za mě ruku do ohně, nebo aspoň dosvědčit, že jsem byl u nich v posteli, jsem opravdu přišel. Jenže bez mobilu jsem byl totálně v prdeli.

17.

Před šestou hodinou ranní jsme vjeli železnou bránou do dvora komplexu FBI Baltimore ve Windsor Mill. Byl jsem totálně na dně, protože jsem neměl ani svoji ranní camelku, ani kafe, ani Jacka Danielse. Takže jsem byl opravdu ochotný přiznat i vraždu Johna Kennedyho a genetickou spřízněnost s Usámou bin Ládinem.

Nahnali mě do monitorovacího tunelu, který mě prosko-
val až do poslední buňky. Prošel jsem lokátorem biowaru, rent-
genem detekujícím veškeré implantáty, biotechnickým kontej-
nerem a izotopovým indikátorem toxikologie a o půl sedmé už
jsem byl na cele. Bez toho, že by mi někdo cokoli řekl, nebo mi
aspoň nastínil další programový harmonogram.

Teprve v osm mi přinesli housku s máslem a tvrdým (skoro
pancéřovaným) sýrem a k tomu čtvrtlitrový plastový kelímek
s kafem. Takže na mě nezapomněli. Kafe podávané v celách
FBI je asi nejúčinnější mučicí nástroj, který vynalezli. Totální
sračka, ze které jsem se málem poblil. Vylil jsem ho do díry
v koutě, do které se má chcát. Myslím, že ani nepoznala, že do
ní teče něco jiného než chcanky. Chutnalo to fakt stejně.

18.

Teprve po půl druhé odpoledne mě odvedli do výslechové
místnosti. Téměř přesná krychle o straně čtyři metry byla vy-
bavená jen kovovým stolem, čtyřmi židlemi a čtyřmi kamerami
v horních rozích. U stolu jsme seděli jen dva. Z jedné strany
já a z té druhé vyšetřovatel, který mohl absolvovat Quantico
někdy před třemi lety, nebo taky letos. Bylo mu s bídou třicet,
měl velké uši (možná v nich měl implantované indukční mi-
krofony) a velké oči (připouštěl jsem i displej načipovaný do
zorného pole – vývojoví inženýři z Quantica jsou v poslední
době vážně ulitlí). Vypadal opravdu tak trochu jako android,
což ještě zvýrazňovala nepřírozeně bílá pokožka. Možná z těch
agenturních sklepů dva roky nevyšel na slunce.

Obsazené byly i dvě židle u stěny za mým spolustolovníkem,
každá z jedné strany dveří. Na pravé seděl policista v uniformě
s pistolí v pouzdře, na druhé ženská v meruňkovém kostýmku.
Na rozdíl od mladého vyšetřovatele do těch sklepů zabloudila

asi omylem, protože její pokožka svědčila o tom, že se většinu času válí někde na pláži. Byla nádherně opálená a mírně širší rty napovídaly, že je možná i míšenka. V tom případě ale byla namíchaná s velkým citem pro estetično. Její tvůrce navíc určitě použil i vzácné východní ingredience až odněkud z Číny. Černé vlasy jí sahaly akorát po ramena, a když nepočítám vysokorychlostní kamery, byla nejdokonalejším objektem v místnosti.

Hádal jsem jí něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti. Byla vytuněná do všech detailů. Barvu nehtů měla o stupeň tmavší než barvu kostýmku (zralejší meruňka) a lodičky s ostrou špičkou na štíhlých nohou měly barvu skořice. Pod rozepnutým sáčkem měla halenku se širokým límcem v barvě práškového jílů a pod ní tu nádherně bronzovou kůži. První pozitivní vjem za celý den. Nechápal jsem, co tady dělá. Vůbec se sem nehodila. Možná Amnesty International, aby výslech proběhl podle všech regulí a mých občanských práv.

„Vnímáte mě, pane Degardine?“ ozval se ušatý vyšetřovatel.

„Jistě... samozřejmě.“

„Jsem Bradford Johnson z baltimorské pobočky FBI a povedu váš předběžný výslech.“

„Těší mě, Luc Degardin. Co ti ostatní?“

„Prosím?“

„Kdo jsou ti dva u dveří?“ zeptal jsem se.

Johnson se ohlédl za sebe, jako by snad vůbec netušil, že tam kromě nás ještě někdo je, a pak se otočil zpátky na mě.

„Napravo ozbrojená stráž.“

„A nalevo můj právník?“

„Ne, host.“

„Prosím? Jaký host? To jako že jsem nějaká atrakce a FBI pouští k výslechu turisty, kteří si za to zaplatí?“

Neříkal nic.

„Nebo to slečna vyhrála v nějaké televizní soutěži?“ dodal jsem a podíval se na ni.

Nehnula brvou, jen mě přivřenýma očima pozorovala. Měla řasy dlouhé jako česle na výpusti rybníka.

„Chcete právníka?“ zeptal se Johnson.

„Neodpověděl jste mi.“

„Napravo je stráž a nalevo přisedící, kterou si vyžádal nadřízený orgán.“

„Ministerstvo?“

„Co kdybychom konečně přešli k věci?“ řekl nervózně Johnson a otevřel složku, kterou měl před sebou.

„Chcete toho právníka?“ zeptal se znovu.

„S právníkem jděte do prdele.“

„Výborně... Tak přejdeme rovnou k tomu, proč tady jste.“

Bylo mi jasné, že se o té záhadné míšence víc nedozvím.

„Jste podezřelý z trestného činu vraždy prvního stupně, spáchané na Ellin Schafferové a Toddu Tailorovi v bytě Halethorpe 612 v Baltimore.“

„Proč zrovna já? Vylosovali jste si mě?“

Vrhl na mě pohled plný opovržení.

„Nevylosovali. Naše podezření je založeno na tom, že jste tam v inkriminovanou dobu byl.“

„Myslíte? Co když vám řeknu, že jsem tam nebyl?“

„Takže popíráte, že jste se včera setkal s Ellin Schafferovou v jejím bytě?“

„Asi jo,“ zavrčel jsem.

„Co asi jo?“ zeptal se s nevěřícím výrazem ve tváři.

„Mrzí mě to. Možná jsem tam byl, ale v inkriminovanou dobu určitě ne.“

„A jak víte, která doba to byla?“ zeptal se vítězoslavně ušatec.

„To samozřejmě nevím. Ale předpokládám, že pokud byla

něčím inkriminovaná, tak bych si toho všiml, rozumíte. Rozeznám inkriminovanou dobu.“

Zaregistroval jsem, jak se bronzová černovláska na židli u dveří mírně pousmála a pak hned sklopila oči.

„Inkriminovaná doba byla kolem deváté hodiny večerní, pane Degardine,“ oznámil ztrápeně Johnson a pokračoval, „vy jste tam přišel v osm.“

„Skutečně?“

„A odešel jste v 22:02. A po vás v tom bytě zůstaly dvě mrtvoly.“

„Jak jste proboha přišel na ty časy?“ zeptal jsem se.

A pak mi to došlo. Sakra, ten barák je určitě narvaný kamerami. Do prdele, jak jsem na to vůbec mohl zapomenout?

„Vytáhli jsme si od vašeho mobilního operátora lokalizaci vašeho mobilu, pane Degardine.“

No vida. Takže ne kamery? Mobil? To je divné, něco mi na tom nehrálo.

„A proč zrovna moji? Nebo jste si vytahovali polohu všech obyvatel města Baltimore? Anebo možná celých Spojených států?“

„Ne, jenom tu vaši. Ellin Schafferová totiž měla poznamenání schůzku s vámi ve svém mobilu.“

Do hajzlu, proti tomu šlo těžko něco vymyslet.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Byl jsem tam. Ale rozhodně za dobu mé přítomnosti nenastal žádný inkriminovaný okamžik.“

„My se domníváme, že nastal.“

„Na základě čeho? Jestli tam k něčemu došlo, tak to muselo být až po mém odchodu.“

Čekal jsem, kdy se konečně vytrasí s těmi kamerami, ale pořád se k ničemu neměl.

„Když jste byl v bytě paní Schafferové, byl tam už Todd Taylor?“

„Určitě ne. Byli jsme tam sami. Jestli se tam objevil...“

„Zůstal ležet v kaluži krve s roztržitou lebkou,“ konstatoval Johnson.

„Tak musel přijít až po mně. V tom baráku jsou přece kamery,“ řekl jsem, protože jsem chtěl, aby konečně vyložil na stůl všechny karty.

Opřel se do židle.

„Jistě... ano, máte pravdu. Jsou tam všude kamery. Dole u vchodových dveří, a dokonce i na chodbách.“

„No vidíte.“

„Jenže ty zrovna jako na potvoru nefungovaly.“

„Nefungovaly?“ zeptal jsem se překvapeně a opravdu jsem překvapený byl.

„Někdo je vyřadil z provozu krátkým elektromagnetickým pulzem přímo dole v ústředně, kam se záznam z nich nahrával. Ve 21:15.“

„Aha... tak to je fakt blbý,“ poznamenal jsem.

Ten jeho Todd Tailor rozhodně tedy nebyl žádné mejdlo. Vypadalo to na profika. Ostatně, svědčil o tom i ten tlumič na pistoli. Naprosto sofistikovaná akce, včetně vyřazení kamer.

„Ale kdy tam přišla ta druhá oběť teda víte, ne?“ pokračoval jsem. „Aspoň podle jeho mobilu, když jste tak hezky lokalizovali ten můj.“

„Nevíme,“ řekl Johnson zklamaně. „Todd Tailor u sebe mobil neměl.“

No vida, takže ten ušatý chlapec s androidí pokožkou byl vlastně úplně v prdeli. Neměl nic.

„Co tam na mě máte dál?“ zeptal jsem se a natáhl si nohy. „Našly se snad na vražedné zbrani moje otisky?“

„Na které myslíte, pane Degardine?“

Nebyl úplně blbý, ale na tenhle chyták jsem mu skočit nemínil.

„Co já vím, čím byly obě oběti zavražděné?“

Chvilku mlčel a pak řekl: „Takže popíráte, že jste v době vraždy byl na místě činu, i to, že jste je zabil?“

„Samozřejmě... Víte, čím se paní Schafferová mimo jiné zabývala?“

Zavrtěl hlavou.

„Spolupracovala s vámi.“

„Cože? O tom nevím.“

„Nemyslím přímo s vámi jako s panem Johnsonem. Myslím s FBI. Sestavovala psychologické profily vrahů a podobné sebranky. Myslím, že to je dostatečný motiv, aby se jí někdo pomstil. Já to ale nebyl. Můj profil nikdy nesestavovala. A teď si chci zavolat.“

„Takže jste přece jen došel k názoru, že přizvete svého právníka?“

„Ne. Došel jsem k závěru, že si chci zavolat.“

Johnson se otočil za sebe. Ne na strážného, ale na tu meruňkovou černovlasou křepelku.

Jen kývla hlavou.

19.

Zůstal jsem ve výslechovce sám se svým mobilem. Nebyl jsem tak naivní, aby mi nebylo jasné, že moji simku už mají dávno napíchnutou a ten hovor budou pečlivě poslouchat, ale bylo mi to jedno. Navolil jsem číslo Ryana Warda, ředitele katedry analýzy bezpečnostních rizik z Quantica. Byl něco jako můj mentor a věděl i o mém vnitřním magnetu přitahujícím průsery.

„Čau, tady Luc,“ zahlásil jsem, když to zvedl.

„Uctívá poklona, pane hrabě. Kdy zase budete pořádat nějaký mejdan pod Washingtonem?“

„Na mejdany teď zrovna nemám náladu. Nebudeš věřit, kde teď jsem.“

„Neříkej, že někde tady v nejbližším baru.“

„Ne. Sedím v zasrané výslechovce na zasrané baltimorské FBI.“

„Nekecej. To se asi spletli, ne?“

„Kurevsky spletli. Jenže si to nedají vysvětlit. Neznáš tu někoho s mozkem v hlavě?“

„Hm... říkáš baltimorská FBI?“

„Jo.“

„Polovina z nich tam jsou debilové a ta druhá moji žáci.“

Wardovi muselo být stejně jako mně jasné, že nás poslouchají. Ale jak říkám, byl to střelec podobného ražení jako já.

„A nemůžeš brknout někomu s červeným diplomem, kdo by byl ochotný si se mnou rozumně promluvit?“

„Do jakých sraček ses zase namočil?“

„Dvojnásobná vražda.“

Slyšel jsem, jak Ward na druhé straně hvízdal.

„Je vidět, že se pořád zdokonaluješ.“

„Taky mám ten dojem. Příští sračka, která mi spadne na hlavu, bude možná sestřelení civilního letadla nad Bílým domem. Můžeš teda někomu zavolat?“

„Kdo tě vyslýchal?“

„Nějakej Johnson.“

„Zjistím, co budu moct, a ozvu se ti.“

„Jo, to budeš hodnej. Díky.“

Ukončil jsem hovor a pak mi došlo, že jestli se někomu ozve, já to určitě nebudu. Ten mobil mi nenechají.

20.

Pustili mě v šest večer. Nevím, jak to Ward dokázal, ale prostě

dokázal. S podmínkou, že nesmím opustit město a musím být kdykoli k dispozici vyšetřujícím orgánům, což jsem jim slíbil. Nakonec proti mně vlastně opravdu nic neměli. Kamery v baráku byly slepé (díky, Todde) a zbyly jim akorát ty blbé časy z mého mobilu. Ale jinak ani žádné otisky. Ostatně to Johnsonovi taky bylo divné. Jak to, že tam žádné nenašli, když jsem tam strávil dvě hodiny? Vysvětlil jsem mu, že jsem si vzal jen Schafferův notebook a na nic jiného tam nesahal.

„A ten notebook je kde?“ zeptal se.

„Vy jste ho tam nenašli?“

Jenom nevěřičně zavrtěl hlavou, což bylo taky to jediné, co s tím mohl dělat.

Na Carrollton Ridge jsem zapadl do baru Bostick, který svůj název získal od předsunuté americké základny v afghánské provincii Kunar. Majitelem a zároveň barmanem byl stokilový Jeff Galpin, kterému jsme říkali Stříhoruký Jeff, což byl tak trochu černý humor, protože měl jenom jednu ruku. Druhá zůstala v Afghánistánu. Ale žádný mindrák z toho neměl. Jeho obsluha byla sice trochu pomalejší, ale ještě jsem tam nezažil hosta, který by proti tomu snad něco namítal.

Scházeli se tam většinou ti, kdo Afghánistán opravdu zažili a cítili potřebu nejenom si pokecat o tom, jak jde všechno do hajzlu, ale taky Jeffa podpořit. Bostick je jeden z mých oblíbených barů – už proto, že účastníci té afghánské kratochvíle tam mají desetiprocentní slevu na všechno. Navíc to byl skutečný poctivý bar, skoro stejný, jako jsme měli v té depresivní afghánské poušti. Žádné lasery, žádné hydraulické autonomní systémy, iluminační obklady, holografické reklamy a podobné blbosti.

Pod stropem visel kulomet M240G a od něj se jako girlandy táhly nábojové pásy. Pod nimi se líně otáčel klasický větrák, jehož listy připomínaly vrtuli helikoptéry.

„Podle toho ksichtu hádám, žes měl blbej den,“ přivítal mě Jeff, když jsem se opřel o barový pult (pod skleněnou deskou byly satelitní snímky země našeho zahraničního působení).

„Hádáš správně. Ostatně jinej než blbej jsem už neměl ani nepamatuju.“

„Nekecej,“ houkl a postavil panáka Jacka Danielse kousek na východ od Kandaháru.

Hodil jsem ho do sebe na ex.

„Super, už jsem to potřeboval,“ zavrčel jsem, když jsem prázdnou sklenici postavil zpátky na pult.

Vytáhl jsem camelky a zapálil si.

„Jestli ti došel koks, mám tu akorát jednu dodávku z Nového Mexika, ale je to ve slevě, takže asi...“

„Na to ti seru. Dej vědět, až budeš mít pořádný regulérní čistý zboží.“

„Trávu mám prvotřídní.“

„Beru jednu plechovku a dám si ještě panáka.“

„Jasně. Margito, hoď tady Lucovi zelenej čaj.“

Před čtyřiceti lety byla Margita nepochybně krásná ženská. Teď, v pětadesáti, už byla její krása poškrábaná jako starý celuloidový film, který sjížděli v předměstském biografu třikrát denně. Ale i přes ty škrábance bylo patrné, že kdysi byla opravdová kost, po které museli slintat všichni vlčáci ve městě. Postavila přede mě stogramovou plechovku od vietnamského zeleného čaje.

„Dík.“

Sbalil jsem ji do kapsy a rozhlédl se po lokálu. Byl skoro plný.

„Potřebuju se dneska večer ožrat,“ oznámil jsem Jeffovi.

„Tak to jsi na správný adrese. Pohádal ses s kočičkou?“

„Hovno, s FBI.“

„Ty vole... tak to máš tři panáky zdarma.“

„Ještě navíc takovej ušatej cucák... To by ses z něho posral.“

„A ty sis nevzal uniformu s válečným křížem?“

„Vole... Vytáhli mě z pelechu v trenýrkách.“

„Miluju chlapy v trenýrkách,“ zaslechl jsem za sebou ženský hlas a na vedlejší barovou stoličku se usadila Černá vdova.

Karen Wolkerové bylo pětatřicet a ta přezdívka jí vážně sedla, protože jednak opravdu byla vdova, a byla i černá (klasická černoška s předky z rovníkové Afriky).

„Myslel jsem, že seš spíš na ty bez trenýrek.“

„Prdlajs,“ řekla a houkla na Jeffa, že si dá cuba libre. „S trenýrkama jsou lepší. Ti bez nich už totiž nemají žádný tajemství. A já zbožňuju tajemství... Předpokládám, že taky nějaký máš.“

Na východ od Kandaháru už stál další panák.

II.

Seznamovací večírek

21.

Ráno mě probralo zvonění mobilu. Otevřel jsem oči a sáhl po něm. Displej oznamoval, že je osm hodin a že se mi pokouší dovolat číslo, které jsem v životě neviděl. Zamáčkkl jsem ho, jako by to byl obtížný hmyz, a položil ho zpátky na stolek.

Hlavou se mi prokousávala tasemnice složená ze samých střepů a žaludek se zlehka pohupoval na přílivových vlnách horké lávy. Včerejší předsevzetí, s kterým jsem vstupoval na barové afghánské bojiště, jsem splnil do puntíku. Ožral jsem se jako prase.

Čuměl jsem do stropu (otáčel se plynule kolem lustru) a přemýšlel o tom, jestli se včerejší den opravdu stal, nebo ty dvě mrtvoly a vyšetřovací ušatec s meruňkovou krasavicí ve sklepe FBI byla jenom morbidní halucinace. Mobil se zase rozvřeštěl. Do prdele. Znovu jsem po něm sáhl. Stejné číslo. Asi nějaký vytrvalec. Odmáčkkl jsem *Přijmout*.

„Co je?“ zahlásil jsem mírně nakřáple.

„Zdravím vás, pane Degardine,“ ozval se žoviální mužský hlas. „Už jste vzhůru?“

„Do té doby, než jste zavola, jsem nebyl.“

„Takže teď už jste. Výborně. Jsem Graig Serody.“

„Neznám a možná ani nechci.“

„Volal mi pan Ward z Quantica, toho snad znáte.“

„No a co?“

„Prosil mě, abych se s vámi spojil, což právě činím, a v případě potíží vám byl k dispozici.“

„Vy jste nějaký strážný anděl?“

„Ne, právník.“

Do prdele, ten mi tak ještě scházel.

„Aha. A už jste někdy zastupoval někoho, komu hrozila šibenice?“

„Ano, dvakrát.“

„A jak to dopadlo?“

„Skončili na šibenici... Teda jeden.“

„A ten druhý?“

„Dostal křeslo.“

„Super. V tom případě jste ten správný člověk pro mě.“

„Ano, totéž si myslí i pan Ward. Ale teď vážně... Uložte si tohle číslo, a kdyby něco, okamžitě volejte.“

„Jasně, budu volat anděla strážného.“

„Spíše než k andělu mám blíž k ďáblovi. Mám konexe i v pekle.“

„Tak to je skvělý, protože přesně tam se asi řítím.“

„Ano, podobně to říkal pan Ward.“

„Tak díky. Jakmile dorazím do předpekli, ozvu se.“

„OK. Jsem vám k dispozici. Nashle.“

Položil jsem mobil na stolek. Do prdele. Jasný důkaz, že ten včerejší den žádná halucinace nebyla. Byla to zasraná realita.

Opatrně jsem vstal (abych střepovou tasemnici moc nerozčilil) a přešel do koupelny. Vlezl jsem pod sprchu a pustil na sebe studenou vodu. Příšerné. Jako bych na sebe pustil kyselinu sírovou, nebo deset kilo hodně malých, ale ostrých hřebíků. Se zatnutými zuby a představou, že mě mučí afghánští povstalci, jsem přečkal první šok. Vydržel jsem to asi tři minuty a vypotácel se z koupelny.

Pak jsem si dal panáka Jacka Danielse a camelku. Směs tureckého a virginského tabáku v kombinaci se skvělou whisky eliminovala mrchu tasemnici a zklidnila rozbouřenou hladinu mého žaludku. Pohled na svět už nebyl černý, ale tmavě šedý. Pokrok.

Rozbušilo se mi srdce. Teda ne moje, ale na displeji mobilu. Agylla. Vzal jsem ho a odklepl. Zase jenom zpráva, že mám vzkaz v notebooku. Dokouřil jsem, sedl si ke stolu a otevřel Schafferův komp. Odklepl jsem pulzující srdce a přivítal se s noční oblohou nad měsíční krajinou. Upozornění, že jsem totální matlal, protože mám jenom jeden link, jsem už ignoroval.

Agylla psala:

Začínám být nervózní, čeníšku. Proč nepíšeš? Nechci ti volat, protože jsi mi to zakázal. Ale jestli se do dvou dnů neozveš, tak ti asi zavolám. Napiš mi aspoň něco. Napiš mi, proč se zlobíš, nebo co s tebou je. Tvoje hravá smutná šelmička Agylla.

Do prdele. Takže ona moje zprávy prostě nedostává. A za dva dny zavolá. Na Schafferův mobil. Ten má teď nejspíš FBI, takže to zvedne někdo od nich. Možná ten mladý ušatec. Tak snad jí to aspoň oznámí.

Začínal jsem tušit, že za problémem v komunikaci s Agyllou je právě ten chybějící link. Zprávy od ní jsou přijímány, ale ty ode mě ne. To bude ono. Přesto jsem jí znovu napsal, že čeníšek dodýchal.

Na Aliceanna Street jsem zalezl do obchodu s mobilními telefony, protože mi bylo jasné, že jedno z uší toho nedomrlého ušatce z FBI už mám v mobilu. Chápu, že ho zajímá, co se dělo v inkriminovanou dobu v bytě Ellin Schafferové, ale na druhou stranu by asi těžko docenil, že jsem státní administrativě ušetřil spoustu výdajů se soudem a odsouzením Todda Tailora, který by se určitě šestkrát odvolával a pak by ho ještě nejmíň deset let živil v cele smrti. Takhle to díky mně měli vyřešeno všechno hned, a navíc zadarmo.

Ženská za pultem měla snědou kůži a z vlasů vytvořenou nádhernou divokou tropickou palmu. Nejspíš ji sem pracák přesunul z indiánské rezervace, kde byla zvyklá prodávat ohnivou vodu, protože o mobilech nevěděla vůbec nic.

„Groncho,“ zavolala někam za sebe a já čekal, že se vynoří náčelník kmene s korunou z orlích per a propíchne mě kopím.

Zpoza korálkového závěsu vyšla další ženská. Ta neměla s indiány nic společného. Modrooká blondýna s vlasy spletenými do tlustého copu a v ústech místo dýmky míru štíhlou slimku. Pestrobarevné pončo nahrazovala ležérně rozepnutá kostkovaná košile a pod ní triko. Zhodnotila mě rychlým pohledem.

„Čauky,“ zadrmolila a cigareta v ústech se jí rozkmitala. „Mobil?“

Přikývl jsem.

„Mám tu výborný Samsung s hlasovým vstupem a...“

„Nechci hlasový vstup. Máte Cat?“

„Aha... pán je stavební inženýr.“

„Něco podobného.“

„Pořád vám padá z lešení, co?“

„Někdy i třikrát denně,“ řekl jsem a opřel se o pult.

Sáhla za sebe do přihrádky a položila přede mě černožlutý Caterpillar Cat B20Q s boční hranou profilovanou jako pneumatiky bagru.

„S tímhle můžete dělat i na mrakodrapu. Když vám spadne, jenom si pro něj seběhnete dolů na ulici.“

„Jo?“

„Teda pokud budete dost rychlej a někdo ho mezitím neukradne.“

„Potřebuju něco, co je hned živé.“

„Přesně to máte před sebou, pane, jenom spinká. Stačí do něj šťouchnut a probere se, koťátko.“

„To je přesně to, co potřebuju.“

„Chcete, abych do něj šťouchla?“

„To by od vás bylo hezké.“

Indiánka s palmou na hlavě tam pořád jenom stála a mlčky zírala, zatímco blondýna roztrhla plastový obal. Pak otevřela zadní kryt, vytáhla simku a zastrčila ji do konektoru v počítači na pultu.

„Máte nějakého oblíbeného operátora?“

„Co třeba American Bell?“

„Oni ještě existují?“ podivila se a mrkla na monitor. „No opravdu... jsou sice až někde na chvostu, ale fungují.“

Stiskla pár kláves, chvilku počkala a pak simku vrátila zpátky do mobilu. Znova ho chtěla strčit do krabice.

„Balit mi ho nemusíte, vezmu si ho tak, jak je.“

„Bude to pět set dvacet dolarů včetně nabíječky.“

„Můžu zaplatit hotově?“

Překvapeně se na mě podívala.

„No...“ otočila se za sebe a zavolala: „Sabi, pán chce platit hotově.“

Rozhodně jsem nemínil použít kartu. Ušatec z FBI by měl

doklad o mém novém mobilu během vteřiny na monitoru. Zpoza závěsu vylezla anorektická Barbína. Té mohlo být asi tak čtyřicet. Copy neměla, zato měla ve vlasech růžovou mašli. Změřila si mě pohledem a potom asi usoudila, že jsem hoden zaplatit hotově, protože řekla: „No tak jo, když jinak nedá...“

Nahodila znužený obličej a odebrala se do své Barbieroom. Vysázel jsem na pult pět stodolarovek a padesátku.

„Obávám se, pane, že tu nemám ani dolar, abych vám mohla vrátit. Nechcete ještě koženou taštičku na opasek? Přesně na váš nový Cat?“

„To je dobrý,“ zavrčel jsem otráveně. „Na ten příští mi dáte slevu.“

Hrábl jsem po mobilu a vykráčel z prodejny.

23.

Na Lancaster Place jsem se posadil na lavičku pod dynamic-kou reklamu doporučující enzymatické zesilovače jako dopl-něk stravy a přetáhl si pár čísel ze svého dosavadního mobilu do toho zbrusu nového, černožlutého kočáčku. Pak jsem z něj zavolal Ryanu Wardovi do Quantica.

„Ward... Prosím.“

„To jsem já, Luc.“

„Nekecej. Tobě ty bestie nevrátily mobil?“

„Ale jo, vrátily. Ale pro klid duše jsem si pořídil ještě tenhle.“

„To je dobře, protože klid duše jsem u tebe nezažil už nejmně pět let.“

„To číslo si prosím tě ulož, a pokud mi budeš volat, tak jenom na tenhle.“

„Napíchli tě?“

„O tom nepochybuj.“

„A teď voláš odkud? Doufám, že ne z hladomorny.“

„Blbost. Jsem v poho na lavičce pod rozkvetlou plastovou třešní. Díky, žeš mě odtamtud dostal. A teď mě napadlo... Doufám, že tvůj mobil nenapíchlí.“

„To by si nedovolili, holoubci. Brandon Welick má u tebe flašku koňaku.“

„Kdo to je?“

„Ten, co zařídil, že tě tam neukřižovali a pustili tě. Teda prozatím.“

„Jo, budu na něj myslet.“

„Nechceš mi říct, v jakých sračkách zase plaveš?“

„Až budu v Quanticu, vysvětlím.“

„Ozval se ti Serody?“

„Myslíš ten právník? Jo.“

„Je ve svém oboru fakt špička. Řeší jenom beznadějné případy,“ ujistil mě Ward.

„Tak dík za vyhodnocení mojí situace. Ale kromě toho, že jsem ti chtěl poděkovat, bych potřeboval ještě něco.“

„Povídej.“

„U toho výslechu seděla taky nějaká ženská.“

„Jak se jmenovala?“

„To bych právě chtěl zjistit. Za celou dobu neřekla ani slovo. Jenom seděla, čuměla a poslouchala. A Johnson, to je ten, co mě vyslýchal, mi o ní taky nic neřekl. Jenom že si její přítomnost vyžádal nadřízený orgán.“

„To ti řekl?“

„Jo.“

„Že by státní zástupce?“

„Nevím, sakra.“

„A proč tě zajímá?“

„Hezká černovláska, pěkně opálená, nejspíš míšenka. Možná indiánka s Čínankou.“

„Neptal jsem se, jak vypadá. Ptal jsem se, proč tě zajímá.“

„Možná jsem se do ní zamiloval.“

„Hele, Lucu... Nevím, kde se v tobě furt bere ta nezřízená touha dráždit chřestýše bosou nohou. Buď rád, že jsi venku, a už do ničeho nestrkej čumák.“

„Nemíním do ní strkat čumák, i když by to mohlo být docela příjemný. Ale tebe by nezajímalo, kdo byl u tvýho výsledku, aniž ti ho představili?“

„Sral bych na to.“

„A zjistíš mi to?“

„Ty seš fakt nepoučitelný. Uvidím, co se dá dělat. Ale nechápu, proč pořád...“

„Máš u mě flašku koňaku.“

„Budu se na ni těšit.“

„Díky a čau.“

Ukončil jsem hovor a schoval mobil do kapsy. Zvedl jsem oči a přede mnou stál snad dvoumetrový chlap v tmavě šedém kvádru a zelené košili.

„Promiňte, nevíte kolik je hodin?“ zeptal se.

„Něco kolem jedenácté,“ zavrčel jsem.

„Můžu si přisednout?“

„Klidně, já jsem zrovna na odchodu.“

„Počkejte ještě... Rád bych si s vámi promluvil.“

„Jsem ateista a do žádné církve vstupovat nemíním. A pojištěný jsem i na pád meteoritů,“ oznámil jsem a vstal.

„Přesto bych pro vás něco měl,“ řekl, sáhl do náprsní kapsy a podával mi malou obálku.

„Klidně to hodte tady vedle do koše, nemám zájem.“

„Ale máš. Je tam čip, blbe,“ vyštěkl a posadil se na lavičku.

„Prosím?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Co kdyby ses na chvíli přece jenom posadil?“

„Sis mě asi s někým splet,“ konstatoval jsem.

Vytáhl mobil, podíval se na displej a zase ho strčil do kapsy.

„Nespletl, sedni si.“

Posadil jsem se. Čistě ze zvědavosti. S pošukama a magorama se člověk setkává skoro každý den, ale tenhle byl něčím specifický. Znovu mi podal obálku. Tentokrát jsem si ji vzal. Koukl jsem dovnitř. Bylo tam něco jako větší simka, červená.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Vždyť říkám. Šifrovací a vysílací čip.“

„Jo? A co já s tím?“

Podíval se na mě, jako by nevěřil tomu, co slyší.

„Myslel jsem, že ti dali aspoň krátký školení.“

„Včera jsem se ožral, spadl ze schodů a teď mám trochu problémy s pamětí.“

„Se z tebe poseru,“ řekl a rozhlédl se kolem. Potom se zase otočil na mě. „Bez něj nelze uskutečnit přenos, vole. Původní červenku zrušili, protože mají podezření, že na ni přišlo NSA. Čenichají teď nebezpečně blízko. Takže tenhle je novejš. Originál bez kopie, tak ho nikde nezašantroč. Je kompatibilní s tvým neuronovým implantátem.“

„Jo, už chápu,“ řekl jsem automaticky, aniž bych pochopil jedno jediné slovo z toho, co mi říká.

„To jsem rád. Tak se měj,“ řekl a zvedl se.

Kráčel směrem na Graymount. Zíral jsem za ním asi ještě minutu, přestože jsem ho už dávno neměl v zorném poli.

24.

Pod stropem se rozcinkaly měděné zvonky a kostlivci se rozblikaly oči. Ale přívětivěji než posledně. Asi už mě tentokrát poznal. Loona zrovna u pultu balila rudovlasé čarodějnici čtyřhrannou plechovku do stříbrného celofánu.

„Dobrý den, pane,“ přivítala mě, jako by mě neznala.

„Dobrý den,“ přistoupil jsem na její hru.

Byla odjakživa komediant.

„Jestli si taky jdete pro Dračí krev, mám poslední dvě originál plechovky, přímo ze Sumatry.“

Přešel jsem až k pultu a opřel se o něj. Čarodějnice ke mně otočila hlavu. Nebyla to čarodějnice, vypadala tak jen zezadu. Zepředu to byla docela hezká padesátiletá ženská.

„Pán je taky magik?“ oslovila mě.

„Teprve začínám.“

„Jestli má slečna opravdu poslední dvě plechovky, tak bych po jedné určitě sáhla.“

„Myslíte?“

„O tom nepochybujte. Jako vykuřovadlo se používá již od dávnověku. Jde o speciální pryskyřici z palem *Daemonorops draco*.“

Ženská to měla docela zmáknutý.

„Podle Plinia se jedná o krev draka rozdrceného tíhou slona.“

„Drak asi neměl nejšťastnější den.“

„Je těžko získatelná a tomu samozřejmě odpovídá i cena.“

„U mě jen za tři sta dolarů,“ vložila se do toho Loona a zavázala zlatou šňůrku nahoře na balíčku ozdobnou mašličkou.

„Vložena pod matraci léčí impotenci,“ pokračovala magička. „Je nepostradatelná při obětech lásce, přičemž nejdůležitější úlohu hraje při exorcismu, ochraně před duchy a negativními energiemi.“

„A pročistí atmosféru,“ doplnila Loona. „Vůně je jemná, pryskyřičná a mechová, subtilní, červeně vonící.“

(Až dotedka jsem netušil, že vůně mají taky barvy.)

„A účinkuje velmi rychle.“

Strčila balíček do černé igelitky a podala ho zákaznici.

„Děkuji,“ řekla rudovláska, vytáhla z kabelky zlatou vizitku a otočila se na mě.

„Pokud začínáte a potřeboval byste s čímkoli poradit, klidně se na mě obraťte.“

„Jestli říkáte, že to léčí impotenci, tak vám možná zavolám už dneska večer.“

Přejela mě hodnotícím pohledem od hlavy až k patě a pak řekla: „Klidně, jsem zběhlá i v Kámasútře.“ Pak se rozloučila s kostlivcem a vykráčela z krámu.

„Panebože, kdo to byl?“ zeptal jsem se Loony, když se za ní zavřely dveře a kostlivec zablikal očima.

„Moje stálá zákaznice, jedna z nejlepších. Manželka náměstka starosty... Dáš si kafe a jointa?“

„Spíš bych opravdu potřeboval nějakou dračí krev. Mám teď kolem sebe samou negativní energii.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptala se a zapnula kávovar.

„Všechno se sere.“

Sáhla do jedné z tisíce přihrádek a položila na stůl malý kamínek v celofánu.

„Co to je?“

„Měsíční kámen.“

„A dál?“

„Stimuluje vegetativní nervový systém a podporuje harmonickou souhru vnitřních orgánů.“

„Harmonickou souhru vnitřku mi nejlíp stimuluje Jack Daniels,“ zavrčel jsem.

„Přináší optimismus a souhlas se životem. Zaměřuje pohled na sluncem ozářené stránky života.“

„Já ale žádné takové nemám. Asi žiju na odvrácené straně.“

„Pomáhá překonávat pochybnosti o sobě samém a deprese. Podporuje pozitivní myšlení a vytváří intuitivní nápady.“

Hrábl jsem po šutru. „A to ho mám jako nosit u sebe?“

„Můžu ti k němu dát váček se šňůrkou, abys ho mohl nosit na krku.“

Šoupl jsem ho po pultu Looně zpátky.

„Hele, nepotřebuju žádné další šutry. Mně úplně stačí ty moje žlučnickový.“

„Panebože, já se z tebe zblázním,“ řekla a postavila přede mě šálek s horkou kávou.

Položil jsem na pult Schafferův notebook, otevřel ho a ukázal jí trojúhelník postavený na špičku s barevnými kruhy místo vrcholů a zlatým středovým diskem uvnitř.

„Připomíná ti to něco? Je to něco z magie?“

Přitáhla si ho k sobě. „A ty jsi to vzal kde?“

„Je to komp jednoho mého klienta.“

Přivřela oči. „Takhle hezky barevný mi to nic nepřipomíná. Ale ten systém... Kdyby to bylo jenom v černobílé a v těch kruzích byly ještě symboly, tak to má hodně blízko k belkanu.“

„Co je to?“

„Dávno zapomenutá starověká magie, pravděpodobně čínská. Ten jejich trojúhelník znázorňuje schopnost tří mágů přeměnit nejbližší okolní prostor na elementární energii. Transpozice dominantní magické síly vesmíru.“

„To je všechno?“

„K belkanu je hrozně málo zdrojů. Chybí informace o pozadí a historii. Belkan údajně disponoval širokým spektrem účinků a aplikací.“

„Takže Čína?“

„Snad. Jedním z charakteristických rysů systému belkan byly zásuvné kazety. Jakési moduly. Samotná magie spočívala v integrování těchto modulů do inteligentních systémů, tedy člověka. To pak dramaticky zvyšovalo magickou sílu jejich uživatelů.“

Znovu se zadívala na obrazec na monitoru.

„Ale může to být cokoli jiného. V originálním symbolu

belkanu jsou v kruzích nějaké runy. Tady místo toho mají kruhy každý jinou barvu. Ten středový je asi zlatý, co?“

„Jo, vypadá to tak.“

„Hmm... tak tomu klientovi řekni, že...“

„Nic mu neřeknu, je mrtvý.“

„V tom případě si asi zapomněl aplikovat belkanský zásuvný modul,“ řekla Loona a zapálila jointa.

Dvakrát potáhla a pak mi ho podala.

25.

K Julii Bayllové jsem byl objedнан na jednu hodinu odpoledne. Bydlela ve čtvrti Rosemont, což je jedna z těch lepších (většinou si mě objednávali lidi z vyšších levelů). Sousedila s parkem Gwynns Falls. Její byt byl tvořený sendvičovou hliníkovou buňkou zavěšenou v osmipodlažní prostorové příhradovině z keramické oceli. Celá struktura byla okopírovaná z křemíkové krystalové mřížky a byla svisle protkaná hydraulickými výtahy.

Paní Bayllové bylo devadesát tři, ale vypadala na šedesát – nepochybně výsledek rekultivačních aplikací, syntetických bioreplikátorů, posilovačů imunitního systému a silné vrstvy make-upu.

Přestože byl byt vpreparovaný do futuristické kostry, interiér byl o sto let zpátky. V předsíni jsem obdržel plstěné kárované papuče a byl jsem uveden do obývacího pokoje s květovanými tapetami a osmiramenným lustrem osazeným porcelánovými květy orchidejí. Její muž byl učitel matematiky na střední škole a do záhrobí se vydal před deseti dny, ve svých devadesáti.

„Dáte si čaj nebo kávu, pane Degardine?“

Po krátkém zaváhání jsem zvolil čaj, protože jsem měl obavy, že káva v jejím podání by se mohla blížit tomu patoku, co

jsem pil včera v cele FBI. Ukázala na počítač na malém stole v koutě.

„To je on,“ oznámila, jako by mi představovala svého manžela, a odešla vedle do kuchyně.

Bylo to ještě klasické skříňové pécéčko. Značka mi nic neříkala. Měl jsem podezření, že jsou uvnitř možná ještě klasické skleněné tranzistory a baňkové elektronky. Bylo mi jasné, že tady se svým vybavením asi moc neuspěju. Podařilo se mi ho zapnout a po několika minutách naskočily Windows osmičky. Hned poté bylo uvítací menu překryto velkým žlutým obdélníkem s oznámením, že podpora byla ukončena před dvanácti lety a 127 dny. Stroj měl konektory ještě na klasické tehdejší USB porty, takže mi chvílku trvalo, než jsem ve svém kufříku našel potřebnou redukci.

Paní Bayllová mi na stůl postavila šálek s čajem.

„Je mandarinkový a už jsem vám ho osladila,“ řekla hrdě.

Možná jsem si přece jenom měl dát to kafe. Můj softwarový otvírák samozřejmě nefungoval, nebo spíše fungoval tak, že hrozil zničením celého operačního systému. Takže jsem nakonec použil Downův simulační software, který ty naivní Windows naprosto dokonale rozebral a všechny firewally a kódovací zabezpečení se zhroutily jako domeček z karet. Odeslal jsem oznámení o smrti pana Dana Baylleho na všechny čtyři e-maily, které používal, a dal jsem oznámení do všech chatovacích místností a diskusních fór. Starý pán se asi na svůj konec připravil, protože byl registrovaný na fórech Posmrtný život, Život po životě, Tajemství zvěrokruhu, Transformace duše ve vesmírnou entitu, Poslední zpovědník, Pyramidy a jejich tajemství, Sex po šedesátce, Vaříme zdravě, Alzheimer a jeho první příznaky a dvaceti dalších.

Čaj jsem ani nedopil. Paní vyplázla tři stovky a za čtyřicet minut jsem byl venku. Ještě jsem ani nestačil tu křemíkovou

strukturu opustit, když se mi v kapse rozvibroval mobil. Ten nový, kočičí. Takže to musel být Ward. Vytáhl jsem ho.

„Čau. Seš ještě nahoře, nebo už zase někde v pekle?“ ozval se jeho dunivý hlas v mobilu.

„Zatím nahoře.“

„Zkoušel jsem zjistit tu tvoji přísedící.“

„Jo? Dík. Kdo to teda byl?“

„Nikdo.“

„Cože?“

„Podle oficiálního protokolu z tvého výslechu tam byl kromě tebe jenom vyšetřovatel Johnson a strážný Galbaum.“

„To si děláš prdel?“

„Nedělám.“

„Takže jsem viděl ducha v oranžovém kostýmku a s havraními vlasy? Jako že jsem byl zhulený?“

„Říkal jsi, že to byla krásná ženská a neřekla ani slovo?“

„Jo.“

„Pak to sedí. Věřím, že ty si ducha představuješ nějak přesně takhle.“

„Co to meleš?“

„Vzhledem k tomu, že nevěříš na žádné demony, čerty a lucifery nebo mimozemšťany, tak pokud se ti něco zjeví, vždycky to má asi podobu krásný ženský.“

To mě vážně dostal.

„Do prdele... byly tam nejmíň čtyři kamery. Chceš říct, že ani na těch kamerách žádná atraktivní mišenka v meruňkovém kostýmku nebyla?“

„Možná to byla upírka. Pak by na žádném kamerovém záznamu opravdu nebyla. Kamery je prý neberou. Ale k videozáznamům jsem se nedostal.“

„Poslyš, Ryane... v tom případě je tady ale něco hodně špatně. Protože já...“

„Zklidni se. Říkal jsem ti přece, abys nedráždil chřestýše bosou nohou.“

„Jo. Ale...“

„Poslouchej mě,“ přerušil mě Ward. „Tohle nakonec nebyl žádný chřestýš. Ale moc k tomu nechybělo. Protože tohle byla kobra královská.“

„Cože?“

„Dalo mi dost práce dostat se i k neoficiálním zdrojům. Dělali kolem toho děsný vlny a musel jsem použít dost staré kontakty.“

„Tak už mě nenapínej.“

„Šlo o Shiru Linnovou. Třicet sedm let. A je to opravdu míšenka. Ale ne taková ta klasická. Jedná se o mix korejské matky a kubánského otce.“

„Takže se dali dohromady na levičáckém družebním táboře východního bloku?“

„K osobní složce jejích rodičů jsem se nedostal.“

„No a co tam teda do prdele dělala?“

„Jak jsi říkal... Čuměla a poslouchala.“

„Sakra, ale má nějakého zaměstnavatele, ne?“

„Jo, to má. NSA Baltimore, sekce východ.“

„Do prdele...“

„Prosím tě, nevyšiluj. Hlavně si teď dej na čas pohov a nedělej žádný kraviny. Seš v podmínce, jestli si ještě vzpomínáš.“

„Právě že vzpomínám.“

„Až budeš v Quanticu, dáme řeč.“

„Chystám se tam v pátek.“

„Budu se těšit.“

„Tak jo. A dík.“

26.

Do hajzlu... NSA? Co proboha dělala u mého výslechu ženská

z Národní bezpečnostní agentury? Povýšili mě snad na nějaké národní bezpečnostní riziko? A proč se o mě zajímá sekce východ, když jsem jasný západ? Že by kvůli mému působení v Afghánistánu? Jsem snad státní nepřítel? Anebo jím byl Mike Schaffer? Co říkala ta jeho žena? Že dělal v Institutu pokročilých technologií při Baltimorské univerzitě, biotechnologické neuronové nanosystémy? Že by pracoval na utajeném projektu pro vládu a NSA má teď strach, jestli neměl doma tajné materiály? A proto byla zavražděna jeho žena? Ten Todd s pistolí přece něco takového říkal, že by mohl mít ve svém notebooku něco z tajného výzkumu. Možná si o mně myslí, že jsem čínský nebo ruský špion a že jsem šel po amerických nanotechnologických tajemstvích.

Ale možná jím byl naopak Schaffer. Přetáhli ho na svou stranu a on jim tajně vynášel výsledky výzkumu. Možná si myslí, že jsem si pro ty výsledky přišel za jeho ženou. Nechtěla mi je dát, tak jsem ji odstřelil, a pak zlikvidoval Todda. Ten dělal pro Číňany a já pro Rusy. Možná nějak takhle si to meruňková kočička vysvětlovala.

A jak s tím vším souvisí ten divný trojúhelník s barevnými kruhy místo vrcholů? Možná logo vojenského utajeného výzkumu? A co ten šílenec, který mi předal kus plastu, o němž tvrdil, že je to vysílací a šifrovací čip? Není to zrovna něco, co Schaffer ukradl? Anebo je to nějaký procesor, který se má připojit k mobilu a jehož prostřednictvím lze předávat zprávy? A proč to ten debil dal zrovna mně? Jak na mě vůbec přišel? S kým si mě spletl?

Do prdele. Tohle mohl vyřešit jenom kvantový počítač, nebo velký panák Jacka Danielse. V každém případě bylo jasné, že jsem nějakým omylem vlezl na šachovnici, o které nic nevím. A už vůbec netuším, jestli jsem bílá, nebo černá figura. Ovšem při mé životní smůle a genetickém kódu je jasné, že černá.

YELLOW POINT

Osmadvacetiletá Chelsea Michellová opustila vstupní vestibul Hopkinsovy nemocnice a na ulici se podívala do sluníčka. Pořád tomu nemohla uvěřit. Přesně před třemi měsíci jí řekli, že má před sebou maximálně tři měsíce života. V tuhle chvíli už tedy neměla být vůbec naživu. A ona přitom stála na New Broadway a zírala na ten oslnivě zářící kotouč, který už pro ni vůbec zářit neměl. Přesto zářil.

V kabelce měla poslední výsledek testů. Byla čistá. Bylo to tak neuvěřitelné, že tomu nechtěli uvěřit ani doktoři z onkologie, a proto testy opakovali dvakrát. Oba vyšly úplně stejně. Neměla v sobě žádné metastázy, dokonce ani jedinou rakovinovou buňku. Její břišní slinivka vypadala, jako by ji transplantovali z úplně jiného, zdravého těla. Primář tvrdil, že nikdy nic podobného neviděl (seriál *Dr. House* se nepočítá).

Podívala se na hodinky. Tři čtvrtě na tři. Do Pattersonova parku to bylo nějakých pět set metrů, takže to má akorát. Vyšla se po East Fayette Street a cestou si vychutnávala každou výlohu. Zastavila se u Max Mode a zírala na příšerně zelenou sukni. Byla neuvěřitelně hnusná a Chelsea chvilku přemýšlela, co za ženskou si ji asi může koupit. Ale vzhledem k tomu, že už ji vlastně neměla vidět, protože měla být po smrti, děkovala bohu, že ji vidět může, a zjišťovala, že je ta sukně vlastně krásná. Byla krásná už jenom tím, že ji mohla vidět.

S podobně bláznivými úvahami došla až do parku a zamířila rovnou k jezírku. Už tam seděl. V riflových kalhotách a tvídovém krémovém saku na světlé košili. Podíval se na hodinky.

„Máte dvě minuty zpoždění.“

„Omlouvám se. Myslela jsem, že to v té nemocnici bude rychlejší,“ řekla a posadila se vedle něj.

Neměla z něj dobrý pocit, ale brala to tak jako celý tenhle svět, který už pro ni světem být neměl. Byla šťastná.

„Jak dopadly testy?“

„Super. Jsem absolutně zdravá.“

„To jsme vám říkali už před dvěma měsíci, na to jste tam nemusela chodit.“

„Mám ráda jistotu.“

„My své slovo držíme. Pokud jste o tom pochybovala, mrzí mě to.“

„Teď už vám věřím.“

„OK.“

Sáhl do kapsy a podal jí malou obálku.

„Co je to?“

„Nový čip s novým kódováním a novou vysílací maticí. Předpokládáme, že během týdne budeme potřebovat znovu otevřít portál.“

„Takže ten, co mám...“

„Ten spalte. Red Point je totiž nový.“

„Co se stalo s...“

„To neřešte.“

„Jak se jmenuje?“

„Žádná jména. Ale má notebook původního Red Pointu, takže kontakt zůstává stejný. Pouze aktivizace portálu proběhne na jiné frekvenci. Proto ten nový procesor.“

„Když mě protáhli tomografem, ptali se, co mám v hlavě za implantát. Nedokázali ho identifikovat.“

Muž se zarazil a podíval se na ni.

„Co jste řekla?“

„Že se jedná o experiment jedné soukromé kliniky a že jsem podepsala závazek mlčenlivosti.“

„Co oni na to?“

Chelsea pokrčila rameny. „Dál už se neptali.“

„A už ani nebudou,“ zavrčel muž.

„Jak to víte?“

„Večer budou veškeré vaše dnešní výsledky testů z jejich záznamů smazány.“

Překvapeně k němu vzhledla. „Ale ty výsledky...“

„Co je s nimi?“ podíval se na ni přivřenýma očima.

„No, jestli dokážete sáhnout do jejich systému, tak...“

„Myslím, že takovou nedůvěru si nezasloužíme, slečno Michellová. Vaše výsledky jsou pochopitelně autentické a platí. Jak jsem řekl, my své slovo držíme.“ Muž se zvedl. „Přesné souřadnice i čas dostanete obvyklou cestou. Na shledanou a hodně štěstí.“

„Díky,“ hlesla Chelsea a zůstala sedět na lavičce s očima upřenýma na vodní hladinu.

28.

Dole za neprůstředným sklem seděla třicetiletá bruneta v policejní uniformě. Měla malé široké rty a úzké oči (vlastně jen štěrbiny) a vypadala tak trochu jako Číňanka. V každém případě velice sebevědomá Číňanka. Přitiskl jsem čelo na sklo.

„Dobrý den. Potřeboval bych mluvit s poručicí Tracy Greeningovou.“

Oční štěrbiny se jí trochu rozšířily. Naťukala něco dlouhými nehty na klávesnici a zaostřila na monitor.

„Nevidím tady, že by si na dnešek někoho předvolala. Jakže se jmenujete?“

„To není důležité.“

Překvapeně zamrkala. „Takže jdete podat nějaké anonymní udání?“

Rozhlédl jsem se kolem. „Vzhledem k tomu, že tu máte minimálně tři kamery, tak by asi moc anonymní nebylo.“

„Tak proč ji potřebujete?“

„Je to osobní.“

„Prosím?“

„Jak říkám, v osobní záležitosti.“

„Vy ji znáte?“

„Tak trochu.“

„Jste její milenec?“

„Jo... I když teď už možná trochu vyšumělý.“

Znovu se jí trochu rozevřely oči. Pokud se s ní budu bavit ještě pět minut, bude je mít možná normální.

„Jak tomu mám rozumět?“

„Panebože... je to prostě moje bejvalka.“

Teď už měla oči opravdu normální.

„Vy jste byl její manžel?“

Přikývl jsem.

„Takže to jste vy, ten nesnesitelný egoista, se kterým se nedalo žít?“

Rozpráhl jsem ruce a nahodil široký úsměv. „V celé své kráse,“ řekl jsem.

Kdyby mezi námi nebylo to neprůstředné sklo, možná by vytáhla služební pistoli a na místě by mě odstřelila.

„Hmm... Tak to nevím, jestli vás Tracy bude chtít vidět.“

„Určitě jo. Zažili jsme spolu i moc hezké chvíle. Ale o těch vám asi neříkala.“

„Ne, o ničem takovém se v souvislosti s vámi opravdu nezmiňovala.“

„Některá nejvzrušivější tajemství si Tracy odjakživa nechávala pro sebe.“

„A copak? Teprve teď jste zjistil, že je to ta nejlepší ženská na světě, a chcete se připlazit zpátky?“